

SOPHIE KINSELLA

*Becky Brandonová
mezi hvězdami*

*Báječné nakupování
v Hollywoodu*

*Báječné nakupování
v Hollywoodu*

SOPHIE
KINSELLA

*Báječné nakupování
v Hollywoodu*

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 Sophie Kinsella

All rights reserved.

Z anglického originálu *Shopaholic to the Stars*
(First published by Bantam Press, Great Britain, 2014)

přeložila © 2015 Daria Dvořáková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-376-1

Patricku Plonkington-Smytheovi,
nejlepšímu bankovnímu manažerovi na světě

Milí čtenáři,

doufám, že se vám nejnovější příhody Becky Brandonové (rozené Bloomwoodové) budou líbit! V této knize se Becky ocitá v Hollywoodu a vy se dozvíte, zda se jí splní všechny její nejrůžovější sny... Také zjistíte, že tento příběh rychle spěje k dalšímu pokračování. Po otočení poslední stránky vězte, že nová kniha je už na cestě!

Přeji vám příjemné čtení!

Sophie Kinsella xxx

CUNNINGHAM'S

Rosewood Center ♦ W 3rd St. ♦ Los Angeles, CA 90048

Milá paní Brandonová,

díky za Váš dopis. Jsem ráda, že se Vám poslední návštěva našeho obchodu líbila.

Bohužel, nemohu se vyjádřit k Vašemu dotazu, zda žena, která nakupovala v oddělení M.A.C., byla „Uma Thurmanová v dlouhé tmavé paruce“. Tudíž Vám nemohu sdělit, „jakou přesně rtěnku si koupila“, „zda je i ve skutečnosti tak hezká“, ani jí předat Váš vzkaz, „protože určitě potřebuje nějakou kamarádku, aby s ní mohla trávit volný čas, a podle mého názoru bychom spolu skvěle vycházely“.

K Vašemu brzkému stěhování do Los Angeles Vám přeji hodně štěstí. Nicméně na Váš další dotaz, jestli nabízíme zaváděcí slevy pro nové rezidenty v LA, „aby měli pocit, že tu jsou vítáni“, musím odpovědět záporně.

Děkuji Vám za Váš zájem.

Mary Englatineová

Oddělení služeb zákazníkům

INNER SANCTUM LIFESTYLE SPA

6540 HOLLOWAY DR. * WEST HOLLYWOOD, CA 90069

Milá paní Brandonová,

díky za Váš dopis – jsem rád, že se Vám nedávná návštěva našich lázní líbila.

Bohužel se nemohu vyjádřit k tomu, zda žena v první řadě Vašeho kurzu jógy byla Gwyneth Paltrowová. Mrzí mě, že se to nedalo poznat, protože „byla pořád hlavou dolů“.

Také se jí nemohu podle Vašeho přání zeptat, „jak dokáže stát tak senzačně na hlavě“, ani jestli nemá „v tričku všitá speciální závaží“; taktéž jí nemohu předat Vaše pozvání na biočaj s kapustovými bochánky.

Jsem rád, že se Vám v našem obchůdku zdravého životního stylu líbilo. Ohledně Vašeho dalšího přání Vás mohu ujistit, že pakliže potkám na ulici Vašeho manžela, rozhodně se mu nezmíním, že jste se „trochu rozšoupla při nákupu spodního prádla z bio-bavlny“.

Díky za Váš zájem.

Kyle Heiling,
výsledkový manažer (východní umění)

Beauty on the Boulevard

9500 BEVERLY BOULEVARD

BEVERLY HILLS, LOS ANGELES CA 90210

Milá paní Brandonová,

díky za Váš dopis.

Bohužel nemohu potvrdit, že žena, která se procházela oddělením La Mer, byla „Julie Andrewsová v tmavých brýlích a s šátkem na hlavě“.

Nemohu jí tudíž předat Váš dotaz „Jak vášnivý byl kapitán Von Trapp ve skutečném životě?“, ani „Promiňte, že jsem Vaším směrem zanotovala ‚Osamělý pasáček koz‘, byla jsem z toho prostě úplně vedle.“ Ani jí nemohu předat Vaše pozvání, aby „si s Vámi přišla zazpívat u jablkového závínu“.

Na Váš další dotaz odpovídám, že neporádáme žádné večírky na téma „Vítejte v LA“, nerozdáváme zdarma novým příchozím žádné dárky ani bělicí sadu na zuby, abychom jim „pomohli zapadnout“. Nicméně Vám k Vašemu nadcházejícímu pobytu v LA přeji hodně štěstí.

Díky za Váš zájem.

Sally E. SanSanto,

konzultantka Služeb zákazníkům

Klid. Žádnou paniku. *Žádnou paniku.*

Nějak se z toho vykroutím. Přece na tomhle ošklivém, stísněném místě nadobro neuvíznu bez sebemenší naděje, že se odtud *vůbec kdy* dostanu..., to snad ne!

Co nejklidněji se snažím zhodnotit situaci. Žebra mám sevřená tak, že se téměř nenadechnu, a levou ruku zkroucenou za zády. Ten, kdo vymyslel tuhle „stahovací látku“, si na tom dal vážně záležet. I pravou ruku mám zkroucenou do nepřirozeného úhlu. Když se pokusím natáhnout ruce před sebe, „stahovací látka“ se mi okamžitě zařízne do zápěstí. Jsem v pasti. Na-prosto bezmocná.

Ze zrcadla na mě zírá vlastní, jako stěna bledý obličej. Rozšířené a zoufalé oči. Ruce mám zamotané do černých lesklých pásů. Nepatří některý z nich vlastně na ramena? Nemám si tenhle popruh omotat raději kolem pasu?

Jémine. *Nikdy* jsem se neměla snažit nacpat do velikosti číslo 4.

„Tak jak to tam u vás vypadá?“ To na mě z druhé strany závěsu kabinky volá prodavačka Mindy a já se strašně leknu. Mindy je vysoká, šlachovitá a má hrůzostrašně vyboulená svalnatá stehna. Vypadá, jako by každý den lezla po skalách, a na otázku, co je to KitKat, by *rozhodně* neznala odpověď.

Už se mě třikrát ptala, jak to vypadá, a já jsem pokaždé vypískla: „Výborně, děkuju za optání!“ Ale začíná se mě zmocňovat zoufalství. S touhle „pravou atletickou siluetou All-in-One“ se už potýkám celých deset minut. Nejspíš v tom uvíznu do konce života.

„To je látečka, co?“ rozplývá se Mindy za závěsem. „Je třikrát účinnější než obyčejné elastáky. Scvrknete se v tom o jednu velikost, vidíte?“

To možná ano, jenomže mně se navíc scvrkly i komplet celé plíce.

„Poradila jste si s těmi pásky?“ dolehne ke mně Mindin hlas. „Nemám k vám zajít do kabinky a pomoci vám s tím?“

Aby mi vlezla do kabinky? To tak, aby mi tahle urostlá, opálená a vytrénovaná „Angelena“ vlezla do kabinky a prohlížela si mou celulitidu.

„Ne, je to v pořádku, děkuju vám!“ vyjeknu.

„A nepotřebujete pomoci při svlékání?“ nedá se Mindy odbýt. „Některé naše zákaznice s tím mívají napoprvé trochu potíže.“

Před očima mám obraz, jak se vši silou držím pultu a Mindy se mě celá zpocená a supící snaží z téhle „all-in-one“ parády vyprostit, přičemž si v duchu říká: „*Já věděla, že jsou tyhle Britky děsná nemehla.*“

Ani za nic. Ani za milion let. Zbývá mi jediná možnost. Musím si to koupit. Ať to stojí, co chce.

S nadlidským úsilím se mi podaří dva z pásů vytáhnout na ramena. Teď je to trochu lepší. Vypadám jako kuře nacpané do černé lykry, ale teď už aspoň pohnu rukama. Jen co se dostanu do hotelového pokoje, vyprostim se z toho nůžtičkami na nehty a rozstříhané kousky odnesu do kontejneru, aby je Luke nenašel a nezeptal se: *Co to je?* Nebo aby neřekl: *To znamená, že sis to koupila, i když jsi věděla, že to nosit nemůžeš?* Nebo něco stejně povzbudivého.

Právě kvůli Lukeovi teď stojím v LA v obchodě se sportovním oblečením. Co nevidět se kvůli jeho práci přestěhujeme do Los Angeles a teď jsme přijeli na otočku vyhledat nějaký dům. Zajímají nás pouze nemovitosti. Domy. Zahrady. Pronájmy. Převážně. Mezi prohlídkami domů jsem si jen na pár minut odskočila na Rodeo Drive.

No tak dobře. Ve skutečnosti jsem kvůli tomu, abych si mohla zajít na Rodeo Drive, zrušila jednu prohlídku. Jenomže to jsem udělat musela. Já si totiž doopravdy potřebuju koupit něco sportovního, protože se zítra zúčastním běžeckého závodu. Opravdického závodu! Já!

Posbírám si šaty, popadnu kabelku a strnule vycházím z kabinky. Mindy přeshlapuje opodál.

„Jejda!“ vykřikne optimisticky s děsem v očích. „Vypadáte...“ Odkašle si. „Úžasně. Není vám to trochu... těsné?“

„Ne, je to dokonalé,“ pokouším se o bezstarostný úsměv. „Vezmu si to.“

„No to je skvělé!“ Mindy s námahou skrývá překvapení. „Takže, kdybyste si to svlékla, naskenuju vám to...“

„Já si to nechám na sobě.“ Snažím se mluvit nenuceně. „Proč taky ne? Nedala byste mi šaty do tašky?“

„Jistě,“ vyhrkne Mindy. Pak se odmlčí. „A určitě si nechcete zkusit číslo 6?“

„Ne! Čtyřka mi padne jako ulitá! *Skutečně* dokonale!“

„No tak dobře,“ prohlásí Mindy po chvíli ticha. „Jistěže. Dělá to osmdesát tři dolarů.“ Z visačky na mém krku oskenuje čárkový kód a já vytáhnu kreditní kartu. „Takže se zabýváte atletikou?“

„Já totiž zítra odpoledne poběžím Desetimílový závod.“

„Propána!“ Ohromeně se na mě podívá a já se snažím chovat přirozeně a skromně. Desetimílový závod není jen tak nějaký závod. Je strašně slavný. Běží se každoročně v LA, účastní se ho spousta ostře sledovaných celebrit a dokonce se o něm mluví na E! A já poběžím také!

„Jak jste se tam dostala?“ ptá se Mindy závistivě. „Já se o to pokouším každý rok.“

„Já totiž,“ pro efekt se odmlčím, „patřím do týmu Sage Seymourové.“

„Páni.“ Mindy spadne brada a mě přemůže radost. Je to pravda! Já, Becky Brandonová (rozená Bloomwoodová) poběžím v týmu proslulé filmové hvězdy! Bok po boku si budeme protahovat lýtkové svaly! Budeme mít na hlavě stejné baseballové čapky! Budeme v *US Weekly*!

„Vy jste z Británie, vidíte?“ pronikne Mindy do mých myšlenek.

„Ano, ale co nevidět se přestěhuju do LA. Přijeli jsme se sem s manželem Lukem poohlédnout po nějakém domě. On má PR společnost a pracuje pro Sage Seymourovou,“ dmu se pýchou.

Mindy vypadá stále ohromeněji.

„Takže vy se jakože se Sage Seymourovou *přátelíte*?“

Probírám se peněženkou a nespěchám s odpovědí. Pravdou je, že se navzdory veškerým mým nadějím se Sage Seymourovou nepřátelíme. Kruhou realitou je, že jsme se ještě ani nesetkaly. Což považuju za strašně nespravedlivé. Luke s ní pracuje bůhvíjak dlouho, já už byla v LA na pracovním pohovoru, teď jsem tu zase, abych obstarala dům a školku pro dceru Minnie..., ale zahlédla jsem snad Sage *koutkem oka*?

Když mi Luke sdělil, že bude pro Sage Seymourovou pracovat a že se přestěhujeme do Hollywoodu, myslela jsem si, že se s ní budeme dennodenně vídat. Myslela jsem si, že budeme se stejnými slunečními brýlemi posedávat u jejího růžového bazénu a chodit společně na manikúru a pedikúru. Ale příliš se s ní nevidá dokonce ani Luke, jelikož od rána do večera jedná se samými manažery, agenty a producenty. Že prý se učí, jak to ve

filmovém průmyslu chodí, a že toho má až nad hlavu. Což je docela možné, protože zatím se zabýval jenom finančními společnostmi a velkými konsorcií. Ale opravdu se k té Sage nemůže dostat kapánek blíž? Když jsem onehdy upadla do lehké frustrace, prohlásil: „Prokristapána, Becky, nejedeme přece na druhý konec světa jenom proto, abychom se vídali s nějakými *celebritami*.“ *Celebrity* řekl takovým tónem, jako by mluvil o něčem, co vylezlo zpod koberce. Vůbec tomu nerozumí.

Na Lukeovi a mně je nejúžasnější to, že takřka na všechno máme podobný názor, a proto máme tak šťastné manželství. Neshodneme se jenom na několika bezvýznamných maličkostech. Kupříkladu na:

1. Katalozích. (Nejsou to žádné „krámy“. Jsou moc *užitečné*. Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat kuchyňskou tabuli s roztomilým kyblíčkem na křídle. A navíc si v nich ráda listuju před spaním.)
2. Botičkách. (Uchovávání všech mých bot v původních krabicích není vůbec bláznivé, nýbrž *hospodárné*. Jednou zase přijdou do módy a Minnie je bude moct nosit. A vůbec, má se dívat, kam šlape.)
3. Elinor, jeho matce. (To by bylo na dlouhatánské povídání.)
4. Názoru na celebrity.

Jakože, jsme přece v *LA*. Měště plném celebrit. Jsou přirozeným místním úkazem. Všichni vědí, že do *LA* se jezdí koukat na celebrity, stejně jako na Srí Lanku se jezdí koukat na slony.

Jenomže Luke nezalapał po dechu, když jsme v hale Beverly Wilshire zahlédli Toma Hankse. Nehnul brvou, když jsme v The Ivy spatřili tři stoly od nás sedět Halle Berry (aspoň myslím, že to byla ona). Nevyvedlo ho z klidu, když jsme naproti přes ulici uviděli Reese Witherspoonovou. (Byla to natuty ona. Měla úplně stejné vlasy.)

A o Sage mluví jako o řadovém klientovi. Jako o Foreland Investments. To prý na něm nejvíc oceňuje. Že do toho cirkusu *nepatří*. A já že prý si ten hollywoodský mumraj příliš připouštím. Což vůbec není pravda. Já si ho nepřipouštím *příliš*. Já si ho připouštím tak akorát.

Tedy mezi námi, trochu mě zklamala i Sage. Jakože, to беру, sice se osobně neznáme, ale mluvily jsme spolu po telefonu, když mi pomáhala s utajovanou narozeninovou oslavou, kterou jsem chystala pro Lukea.

(I když má teď už jiné telefonní číslo a Luke mi ho odmítl prozradit.) Děkala jsem si naději, že by mi třeba mohla někdy zavolat, nebo mě pozvat k sobě domů, abych u ní přespala, nebo tak něco.

Ale to nevadí. Zítra se všechno spraví. Nechci se vychloubat, ale za to, že se můžu zúčastnit Desetimílového závodu, vděčím jen a pouze své pohotovosti a důvtipu. Včera jsem nahlížela Lukeovi přes rameno do jeho laptopu, když mu jako jednomu z mnoha dalších došel od Sageina manažera Arana e-mail pod názvem *Kdo dřív přijde, ten dřív mele*.

Přátelé,

na poslední chvíli se naskytla možnost zúčastnit se kvůli nečekanému zranění jednoho zájemce Desetimílového běhu – nechtěl by si někdo zaběhat se Sage a podpořit ji?

Ještě než jsem si vůbec uvědomila, co dělám, ruce mi slétly na klávesnici, stiskly tlačítko Odpověď a vyfukávaly: *To se ví! Strašně ráda bych si se Sage zaběhala! Zdravím, Becky Brandonová.*

Já vím, možná jsem se měla Lukea zeptat, než jsem stiskla tlačítko Odeslat. Ale vždyť tam bylo napsáno „Kdo dřív přijde, ten dřív mele“. Takže jsem sebou musela mrsknout!

Luke na mě vytréštil oči a zeptal se: „Copak ses zbláznila?“ Pak spustil, že jde o náročný běh pro trénované atlety, jestli mám nějakého sponzora, a mám vůbec tretry? No poslyšte, člověk by od manžela čekal trochu víc loajality.

I když zrovna s těmi tretrami to nebylo tak úplně od věci.

„Vy také patříte k filmu?“ ptá se mě Mindy, když mi podává účet.

„Ne, já jsem osobní nákupčí.“

„Aha. A v kterém obchodu?“

„No..., jaksi... v Dalawear.“

„Vida.“ Vypadá zaraženě. „To myslíte ten obchod pro...“

„Pro starší dámy. Ano.“ Zvednu bradu. „Je to skvělý obchod. Úžasné zajímavý. Nemůžu se dočkat!“

O své práci mluvím s přehnaným nadšením, i když *úplně* můj sen to vážně není. Dalawear prodává „pohodové oblečení“ pro dámy, které si cení „více pohodlí než stylu“. (To skutečně v katalozích tvrdí. Asi bych je měla

přesvědčit, aby to změnili na „pohodlí *stejně jako* stylu“.) U mého pohovoru ta ženská v jednom kuse mluvila o pružných pasech a pracích látkách, a ani jednou se nezmínila, co se právě nosí. Nebo o módě jako takové.

Pravdou je, že pro Britku, která se zanedlouho přistěhuje do LA, bůhvíjaká nabídka míst pro osobní nákupčí na poslední chvíli není. Zejména pokud zmíněná Britka pobude v zemi nejspíš pouhé tři měsíce. Dalawear byl jediným obchodním domem, který nabízel záskok za mateřskou dovolenou. A nechci se vychloubat, ale pohovor jsem zvládla na výbornou. Na jejich „košilové šaty s květinovým vzorem pro různé příležitosti“ jsem pěla takové ódy, že jsem si jedny málem sama koupila.

„Dají se tu koupit i nějaké tretry?“ měním téma. „V těchhle kačenkách tam vážně nemůžu!“ ukážu s lehkým smíchem na lodičky od Marca Jacobse na nízkém podpatku. (Neubráním se vzpomínce, jak jsem kdysi v podobných botičkách vylezla na jednu horu. Ale když jsem to včera na důkaz svých sportovních schopností připomněla Lukeovi, otrásl se a prohlásil, že se mu tu hrůzu už podařilo vytěsnit z paměti.)

„Jistěže,“ přikývne Mindy. „Zajděte do našeho sportovního obchodu Pump! Je to přímo přes ulici. Mají tam veškerou obuv, výstroj, snímače tepové frekvence..., děláte u vás v Anglii také biomechanické testy?“

Nechápavě se na ni podívám. Co že máme dělat?

„Promluvte si v obchodě s prodáváči, oni vám řeknou, co a jak.“ Podává mi papírovou tašku s mými šaty. „Vy ale musíte být v super formě. Trénovala jsem s trenérem Sage Seymourové. Je hrozně náročný. A prý mají v jejich týmu životosprávu jako řemen. Nejezdíte náhodou na trénink do Arizony?“

Tyhlety řeči mě drobátko znervózňují. Životospráva jako řemen? Prostě se nesmím nechat zvíkat. Na to, abych chvilku běžela, i když je to náhodou v LA, mám fyzičku ažaž.

„Já si na životosprávu *přehnaně* nepotrpím,“ přiznávám. „A mám vlastní... ehm... kardio... program... jasně že...“

To bude dobré. Trošku se proběhnu. Copak to může být takový problém?

Když mě cestou po Rodeo Drive profoukne vlahý jarní větřík, cítím se najednou mnohem líp. Hned je mi jasné, že se mi život v LA bude moc

líbit. Všechno, co se o městě říká, je pravda. Slunce tu pálí, lidé mají zářivě bílé zuby a vily vypadají jako scéna k nějakému filmu. Prohlédla jsem si několik domů, které nabízeli k pronájmu, a *všechny* měly bazén. Jako by bazén patřil k vybavení stejně jako lednička.

Z ulice, po níž kráčím, přímo vyzařuje zvláštní kouzlo. Po obou stranách má nablýskané výkladní skříně, dokonalé palmy a řady luxusních automobilů. S auty to tu mají úplně jinak. Lidé jezdí v barevných kabrioletech se spuštěnou střechou a vypadají tak pohodově a přátelsky, že vás to přímo láká na světlech k nim přistoupit a prohodit s nimi pár slov. Je to úplně něco jiného než v Británii, kde se všichni uzavřou do kovových krabic a v jednom kuse nadávají na déšť.

Sluníčko se odráží od skleněných výloh, slunečních brýlí a drahých hodinek na zápěstích. Před Dolce & Gabbana se snaží jakási žena nacpat hromadu nákupních tašek do automobilu a vypadá úplně jako Julia Roberts, jenom ty vlasy má kapánek světlejší. A je trochu menší. Ale jinak celá Julia Roberts! Na Rodeo Drive!

Snažím se k ní dostat o trochu blíž, abych zjistila, kde nakupovala, ale vtom mi zabzučí mobil, a když ho vytáhnu, na displeji se objeví *Gayle*. Gayle je má nová šéfová v Dalawearu a zítra dopoledne se máme sejít.

„Ahoj, Gayle!“ ohlásím se veselým profesionálním tónem. „Dostala jste mou zprávu? Pořád platí ten zítřek?“

„Ahoj, Rebecko. Ano, v tomto ohledu vše platí...“ Odmlčí se. „Ale máme menší problém. Dosud jsme nedostali od Dannyho Kovitze to vaše doporučení.“

„Aha.“ *Sakra*. Danny patří k mým nejlepším přátelům a navíc je slavný návrhář. Slíbil, že pošle do Dalawearu doporučení, ale už je to strašně dlouho a zatím se neozval. Včera jsem mu posílala esemesku, po které mi slíbil, že to do hodiny odešle mailem. Vůbec nevím, proč to neudělal.

To snad není pravda. Nemůžu tomu uvěřit.

„Já mu zavolám,“ slibuju. „Omlouvám se.“

Pravdou je, že jsem Dannyho o doporučení neměla vůbec žádat. Ale hrozně mě lákalo mít v životopise doporučení špičkového designéra. A určitě mi to hodně pomohlo. Při pohovoru k němu neustále stáčeli řeč.

„Rebecko...“ Gayle se taktně odmlčí. „Opravdu pana Kovitze znáte? Setkali jste se osobně?“

Ona mi *nevěří*?

„To víte, že ho znám! Podívejte, já to zařídím. To doporučení dostanu. Je mi líto, že to trvá tak dlouho. Uvidíme se zítra.“

Ukončím hovor a volám přímo Dannymu. Zatím se jenom vykrucoval a tvářil se ublíženě.

„Prokristapána, Becky.“ Danny spustí do sluchátka, jako bychom byli spolu uprostřed debaty. „To bys nevěřila, co všechno na tu cestu budu potřebovat. Jakože, víš třeba, že se *dostanou* lyofilizované lasagne? A pořídil jsem si takovou mrňavou konvici na čaj, úplně k sežrání, taky si *musíš* takovou koupit.“

Kvůli tomu je Danny ještě o něco roztržitější než obvykle. Právě se chystá na jakousi charitativní expedici po grónském ledovci, které se účastní významné osobnosti. Úplně všichni, kdo Dannyho znají, ho od toho zrazovali, ale on si to nechce dát vymluvit. Pořád opakuje, že chce také „udělat něco pro ostatní“, ale všichni víme, že je hlavně blázen do Damona, hlavního zpěváka Boyz About, který tam jede také.

I když si vážně neumím představit, jak si člověk může někoho namloutvat na grónském ledovci. Můžete tam vůbec někoho políbit? Nepřilepí se vám v mrazu rty k sobě? Jak to dělají třeba Eskymáci?

„Danny,“ pravím přísně a snažím se vypudit z hlavy představu dvou Eskymáků, kteří se o svatebním dnu k sobě přilepí rty a máváním rukou se snaží od sebe odtrhnout. „Danny, co je s tím mým doporučením?“

„Co by bylo,“ řekne Danny, jako by o nic nešlo. „Už se na tom pracuje. Kolik myslíš, že bych si měl vzít kusů teplého prádla?“

„Ty na tom rozhodně nepracuješ! Měl jsi to poslat už včera! Musím tam zítra jít a vůbec mi nevěří, že tě znám!“

„Jasně že mě znáš,“ prohodí Danny, jako by mluvil k blbečkovi.

„Jenomže oni to nevědí! Je to má jediná šance dostat v LA práci a musím k tomu mít nějaké doporučení. Jestli to nemůžeš udělat, tak mi to prostě řekni, a já požádám někoho jiného.“

„Koho *jiného*?“ Jenom Danny se, i když není v právu, dokáže ohradit tak navýsost uraženě. „Proč bys měla žádat někoho jiného?“

„Protože ten jiný by to třeba pro mě doopravdy udělal!“ Povzdychnu si a snažím se zachovat klid. „Hele, chci po tobě pouze, abys poslal krátký mail. Klidně ti ho nadiktuju. Vážená paní Gayle, Rebecku Brandonovou

jako osobní nákupčí vám mohu doporučit. Podepsán Danny Kovitz.“ Na druhé straně telefonu je ticho, a tak mě napadne, že si třeba píše poznámky. „Máš to? Zapsal sis to?“

„To jsem si tedy nezapsal.“ Dannyho hlas zní rozhořčeně. „Tak mizerné doporučení jsem nikdy neviděl. Myslíš, že je to všechno, co o tobě dokážu říct?“

„No...“

„Žádná osobní doporučení nedávám, pokud je nemyslím vážně. Pokud je nedovedu do dokonalosti. Doporučení je svým způsobem *forma umění*.“

„Jenomže...“

„Chceš po mně doporučení, takže ti ho dám osobně.“

„Co tím myslíš?“ ptám se zmateně.

„Žádný podělaný mail psát nebudu. Přijedu do LA osobně.“

„Přece sem nepojedeš jenom proto, abys mi poskytl doporučení!“ rozhiňám se. „Kde jsi vlastně? V New Yorku?“

Od té doby, kdy se Danny vyhoupl na vrchol, člověk nikdy neví, kde se právě nachází. Jenom v tomto roce otevřel tři nové salony, jeden přímo tady v Beverly Center. Člověk by mýsl, že se tím trochu vyčerpá, ale on neustále pátrá po nových městech a vyjíždí na „výzkumné inspirativní cesty“ (čti dovolenou).

„V San Francisku. Stejně jsem tam chtěl zajet. Musím si koupit krém na opalování. Krémy na opalování si kupuju jenom v LA. Pošli mi potřebné údaje. Přijedu.“

„Jenomže...“

„Bude to skvělé. Pomůžeš mi vybrat jméno pro mého huskyho. Všichni můžeme nějakého sponzorovat, ale já asi budu sponzorovat celou smečku. Bude to pro mě nová zkušenost, která mi může změnit celý život...“

Jakmile začne Danny mluvit o „zkušenostech, které mu můžou změnit život“, není k zastavení. Rozhodnu se mu na výlevy o Grónsku poskytnout dvacet minut. Možná dvacet pět. A pak *musím* pro ty tretry.

Co vám budu povídat, jednoznačně mám ty nejskvělejší běžecké boty na světě. Jsou stříbrné s oranžovými pásky, s gelovými kousky, síťovanými vložkami a nejraději bych je vůbec nesundala z nohou.

Sportovní obchody jsou neuvěřitelný zážitek! Nekoupíte si tam obyčejné boty na běhání. Neobujete si je, neuděláte v nich pár kroků a neřeknete: „Tyhle беру“, a nepřihodíte si do košíku šest párů sportovních ponožek, protože jsou ve slevě. V žádném případě. Vše je tu na bázi odbornosti. Projdete tu speciálním běžeckým testem na běžeckém pásu, který vám natočí na video, vysvětlí do nejmenších podrobností vaše „držení těla“ a pro vaše sportovní potřeby najdou dokonalé řešení.

Proč tohle nedělají u Jimmyho Choo? Klidně by tam mohlo stát malé molo, po němž by se dalo procházet za příjemné hudby, možná s trochou světelných blesků, a kde by si vás nahrávali na video. A pak by nějaký odborník dejme tomu řekl: „Jsme hluboce přesvědčení, že tyhle ty černobílé botičky na jehlovém podpatku dokonale odpovídají vašemu úžasnému držení těla, které by vám mohly světové supermodelky závidět.“ A pak byste si to video odnesli domů a pouštěli byste ho všem svým kamarádkám. Hned při další návštěvě jim to *určitě* navrhnou.

„Tak tady je ten monitor srdečního tepu, o kterém jsem hovořil...“ To se vrací prodáváč Kai s malým náramkem z kovu a gumy. „Jak jsem řekl, je to náš nejdiskrétnější model, žhavá novinka. Velmi rád si vyslechnu váš názor.“

„Prima!“ Zazubím se na něj a navléknu si náramek na zápěstí.

Kai mě požádal, abych se zúčastnila zákaznické studie tohoto nového monitoru, a proč ne? Jediná problematická chvíle nastala, když se mě zeptal, jaký monitor používám teď, a mně se nechtělo říct „žádný“, tak jsem vyhrkla „Curve“ a hned nato mi došlo, že je to poslední Lukeův BlackBerry.

„Dáte si před tím, než začneme, ještě trochu kokosového mléka?“

Ještě trochu kokosového mléka. Jak losangelské. Všechno v tomto

obchodě je vrcholně losangelské. Kai samotný je svalnatý a opálený s optimální dávkou strniště na bradě a zářivě tyrkysovým pohledem, který mají dozajista na svědomí kontaktní čočky. Vypadá přesně jako Jared Leto a zajímalo by mě, jestli nepřišel k nějakému plastickému chirurgovi se stránkou vytrženou z *US Weekly* a neřekl: „Takhle, prosím.“

Už mi stačil vysvětlit, že: 1. Pracuje jako model pro *Sports Illustrated*; 2. Píše scénář o prodavači ve sportovních potřebách, který se stane filmovou hvězdou; 3. Vyhrál třikrát za sebou soutěž o nejlepší hrudní svaly ve státě Ohio a nechal si je také pořádně pojistit. Přibližně ve třiceti vteřinách mě vyzpovídal, jestli pracuju ve filmovém průmyslu, a když jsem řekla, že ne, ale můj manžel ano, dal mi vizitku a prohlásil: „Moc rád bych se s ním setkal a nabídl mu účast v jisté obchodní záležitosti.“ Když jsem si představila, jak Kai s Lukem sedí u jednoho stolu a debatují o Kaiových hrudních svalech, málem jsem vyprskla veškeré kokosové mléko na podlahu.

„Stoupněte si laskavě sem.“ Kai mě přivádí k běžeckému pásu. „Budu vám snímat srdeční tep, takže ho zvýšíme trochou aerobního cvičení a následně ho snížíme odpočinkovou fází. Prostě se řiďte tím, co bude dělat pás, a bude to v pořádku.“

„Prima!“ Hned jak vystoupím na pás, všimnu si pojízdňého obrovského stojanu se sportovními oděvy, který sem vezou dva prodavači. Juůů. To oblečení vypadá úžasně – všechny možné odstíny fuchsiové a šedé s abstraktními logy a opravdu zajímavým střihem.

„Co to je?“ zeptám se Kaie, zatímco se běžecký pás pomalu rozjíždí.

„Jo tamto.“ Bez zájmu se ohlédně. „To je z našeho výprodejového oddělení.“

Výprodejového oddělení? O tom se mi tady nikdo nezmínil. Jak to, že nevím, že tu mají výprodejové oddělení?

„To je divné.“ Hledí na počítačový monitor. „Vaše srdeční činnost vám stoupla, ačkoli jsme ještě nezvýšili zátěž. Nevadí.“ Pokrčí rameny. „Pustíme se do toho.“

Běžecký pás nabírá rychlost a já mu přizpůsobuju chůzi. Ale trochu mě rozptyluje ten stojan s oděvy, protože jeden z prodavačů připevňuje na každý kus oblečení lístečky s výší slevy. Zahlédnu „90 % sleva“ a div si nevykrouťím hlavu, abych zjistila, k čemu ji připevňují. K tomu tričku? Nebo k těm minišatům? Nebo snad...

Ježkovy voči, *podívejte* na ten kardigan. Neubráním se hlasitému zalapání

po dechu. Je senzační. V dlouhé linii, z šedivého kašmíru s obrovským neonově růžovým zipem po celé délce. Taková *paráda*.

„A teď si na chvíli odpočineme...“ Kai je zcela soustředěný na monitor. „Zatím si vedete skvěle.“

Běžecký pás zpomalí, ale já to téměř nevšímám. Úlekem mě bodne u srdce. Dvě holky, které šly kolem, si regálu všimly a nadšeně se na něj vrhly. Slyším, jak radostně piští, vzájemně si ukazují šaty a házejí je do košíku. Berou šmahem *všechno*! Nevěřím svým očím. Deset metrů ode mě probíhá výprodej století a já tu poskakuju na přihloupělém pásu. Zatím si kardiganu nevšímly. V duchu je hypnotizuju: *Nedívej se na ten kardigan...*

„Tohle je opravdu divné.“ Se svráštělým obočím se Kai dívá na monitor. „Přerušíme test.“

„To je dobře, protože já musím někam jít,“ řeknu udýchaně, popadnu kabelku a nákupní košík. „Díky. Jestli budu potřebovat nějaký monitor srdečního tepu, určitě si pořídím tento, ale teď už musím běžet...“

„Rebecko, nevyskytla se u vás někdy srdeční arytmie? Nebo srdeční porucha? Něco v tom smyslu?“

„Ne.“ Překvapeně se zastavím. „Proč? Vy jste něco takového zjistil?“

Dělá si snad legraci? Ne. Vypadá vážně. Legraci si nedělá. Vyděsím se. Jsem snad nemocná? Proboha, dostanu se na zdravotní stránky *Daily Mailu*. *Moje srdeční porucha, kterou má jeden z milionu, vyšla najevo u obyčejného testu srdeční činnosti v obchodě se sportovním zbožím. Nakupování mi zachránilo život, říká Rebecca Brandonová...*

„Měla jste netypickou srdeční činnost. Srdeční tep se vám zvýšil, ale ne když jsem to čekal. Kupříkladu právě teď, při snížené tělesné činnosti.“

„Jejda,“ vylekám se. „To je špatně?“

„Ne nezbytně. Záleží to na spoustě věcí. Na celkové kondici srdce, na případných nemocech...“

Zatímco mluvím, zatékám očima zpátky k regálu a ke své hrůze vidím, jak jedna z děvčat natáhla ruku ke kardiganu. *Ne! Neeee! Vrat' ho na místo!*

„A máme to tu zase!“ řekne Kai najednou vzrušeně a ukazuje na monitor. „Vidíte to? Vaše srdeční činnost prudce stoupla!“

Dívám se na Kaie, na monitor a na kardigan s neonově růžovým zipem a všechny kousky mi najednou zapadnou do skládky. Páni, tak *to* je ten důvod náhlého zvýšení mého tepu?

Cítím se trapně. Pitomý srdeční tep. Uvědomuju si, že se začínám červnat, a rychle otáčím obličej na druhou stranu.

„Dobře!“ řeknu nervózně. „Nemám zdání, o co jde. Absolutně žádné! Je to naprostá záhada. Jedna z těch srdečních záhad. Ha ha!“

„Ahááá.“ Kaiův výraz se najednou změní, jako by mu cosi došlo. „Dobře. Už to myslím mám. Tohle jsem tu párkrát viděl.“

„Viděl co?“

„No, je mi to trochu trapné...“ Blýskne po mně dokonalým úsměvem. „Možná vás fyzicky přitahuju, ne? Nemusíte se za to stydět. To je normální. Proto jsem přestal dělat osobního trenéra. Klientky..., nevím, jak to říct, ‚po mně bláznily‘?“ Samolibě se na sebe koukne do zrcadla. „Podíváte se na mě a reakce vašeho těla se vám vymkne zpod kontroly. Nemám pravdu?“

„Ani ne,“ odpovím upřímně.

„Rebecko.“ Kai si povzdychne. „Vím, že pro vás není snadné to přiznat, ale věřte mi, nejste první dáma, kterou přitahuju...“

„Jenomže já na vás vůbec nekoukala,“ uvádím věci na pravou míru. „Já jsem se dívala na kardigan.“

„Na kardigan?“ Kai si zmateně zatahá za tričko. „Ale já žádný nemám.“

„Já vím. Na támhleten kardigan. Který je ve výprodeji.“ Ukážu prstem. „Na *ten* jsem koukala, ne na vás. Ukážu vám ho.“ Využiju příležitosti a vyrazím ke kardiganu, který děvčata díkybohu vrátila na stojan. Je jemňounký na dotek, má opravdu senzační zip a ještě k tomu 70 % slevu! Určitě mi tepová frekvence už jenom při tom doteku zase vyskočila.

„Není nádherný?“ já sám při návratu ke Kaiovi. „Není parádní?“ Náhle mi dojde, že nejsem příliš taktní. „Jakože, *ty* také vypadáte moc dobře,“ dodám povzbudivě. „Nebýt toho kardiganu, určitě byste mě taky přitahoval.“

Kai chvíli mlčí a po pravdě vypadá trochu šokovaně. Ani ty tyrkysové kontaktní čočky mu už tolik nejiskří.

„Takže ‚nebýt toho kardiganu‘, určitě bych vás přitahoval?“ opakuje po chvíli.

„To víte, že ano!“ snažím se ho potěšit. „Taky bych se do vás asi zbláznila, jako ty vaše ostatní klientky. Pokud by vás ovšem nezastínilo nějaké jiné senzační oblečení,“ cítím povinnost podotknout. „Kupříkladu nějaký kostýmek od Chanel s devadesátiprocentní slevou. Proti němu by neměl

šanci žádný mužský na světě!“ Zachichotám se, ale Kaiův strnulý výraz se nezmění.

„Dosud jsem nikdy nemusel soupeřit s ošacením,“ pronese téměř sám k sobě. „*S textíliemi.*“

Všimnu si, že atmosféra není *zdaleka* tak uvolněná a pohodová jako předtím. Asi bych měla jít zaplatit ty tretry.

„Každopádně vám děkuju za test srdeční činnosti!“ řeknu vesele a vrátím mu náramek. „Ať vám sílí hrudní svaly!“

Něco vám povím. Ten Kai je ale nafoukané trdlo. Má sice úžasné tyrkysové oči a senzační postavu, ale co je to proti neonovému zipu, že ano? Mužských s krásnýma modrýma očima je plno, kardigan se skvostným obrovským neonově růžovým zipem je jeden. A jestli si Kai myslí, že nikdy předtím nemusel soupeřit s nějakými šaty, pak mu jeho přítelkyně lhaly. Není na světě ženská, která by si častokrát během sexu nevzpomněla kupříkladu na krásné botičky. To je známá věc.

No prostě. Pustím toho hloupého Kaie z hlavy. Pozitivní na té věci je, že jsem získala nejkrásnější a nejúžasnější běžecké boty na světě. Je sice pravda, že stály 400 dolarů, což není zrovna málo, ale musím je brát jako investici do své kariéry. Do svého *života*.

„Zabalím vám je do krabice,“ nabídne mi prodavač a já roztržitě přikývnu. Už se vidím, jak stojím na startu vedle Sage, a ona sklopí oči k mým botám a řekne: „Senza boty.“

A já se na ni přátelsky usměju a nedbale prohodím: „Díky.“

A ona pak řekne: „Luke se mi ani nezminil, že jste tak dobrá atletka, Becky.“

A já na to: „To nemyslíte vážně! Já běh miluju!“ (Což do této chvíle rozhodně není pravda, ale zanedlouho určitě bude. Jakmile se jednou rozhnu, naskočí mi endorfiny a nejspíš se bez běhu už nikdy neobejdu.)

A Sage pak řekne: „Tak to bychom mohly trénovat společně! Sejdeme se každé ráno.“

A já na to absolutně přirozeně prohlásím: „Bude mi potěšením.“

A ona pak řekne: „Běhám se svými přáteli, ale s nimi si určitě budete rozumět. Znáte Kate Hudsonovou, Drew Barrymoreovou a Cameron Diazovou a...“

„Madam, budete platit kreditkou, nebo hotově?“

Zamžikám na pokladní a zašátrám pro kartu: „Ano. Jistě. Kreditkou.“

„A vybrala jste si už láhev na vodu?“ dodá pokladní.

„Cože?“

„Ke každému nákupu bot nabízíme zdarma jednu láhev.“ Ukáže na neda-
leký nápis.

No vida. Tenhle nákup za 400 dolarů se mi čím dál víc vyplácí.

„Tak já si je prohlédnu. Díky!“ Zazubím se na pokladní a zamírím k vysta-
veným lahvím. Možná že když si donesu nějakou senzační láhev, Sage si jí
také všimne. Mají jich tu celou stěnu – kovově lesklé, matně černé a ve všech
silikonových barvách. Oči mi zabloudí až nahoru, kde si všimnu nápisu: „*Tisk
v limitované edici.*“ Přimhouřím oči, abych dobře viděla –, ale je to až v páté
radě u stropu. Proč se láhve s tiskem v limitované edici dávají až do páté police?

Ale nedaleko stojí schůdky, tak si je přitáhnou a vylezu nahoru. Teď si ty
láhve můžu prohlédnout pořádně a jsou úžasné, všechny jsou potištěné
v senzačním retro stylu. Nedokážu si mezi nimi vybrat –, ale nakonec
zůjím výběr na tři: jednu červeně pruhovanou, další s jantarově žlutými
soustřednými kruhy a poslední s černobílými květy. Ty dvě navíc zaplatím,
protože je můžu dát Minnie a Suze jako suvenýr.

Opatrně postavím láhve na horní schůdek, otočím se a zadívám se do
obchodu. Mám odtud báječný rozhled. Vidím do všech uliček, vidím, jak
si pokladní přejíždí rukama po nohou, a taky vidím...

Cože?

No moment.

Nevěřicně ztuhnu a zadívám se tam pozorněji.

V rohu na opačném konci prodejny stojí dívka, které jsem si předtím
nevšimla. Je mimořádně štíhlá, ve světlých úzkých džínách a šedém topu
s kapucí, kterou má nataženou na hlavě, a na nose má tmavé brýle, které jí
zakrývají obličej. A není divu, že je tak nenápadně oblečená. Protože krade.

Otřeseně na ni zírám, jak klade pár ponožek do velké kabelky (Balenci-
giaga, poslední sezona) a pak další. A třetí. Pak se rozhlédne, jako by se
schoulila do sebe, a rychle kráčí k východu.

Ještě nikdy jsem na vlastní oči neviděla krást v obchodě a chvíli nevím,
co mám dělat. Ale hned nato se ve mně zvedne vztek. Ukradla to! Je to zlo-
dějka! To se nemá! Takhle by se lidé chovat *neměli*!

Co kdybychom se takhle chovali všichni? Jakože, to je jasné, že bychom všichni chtěli mít ponožky zdarma, ale nemůžeme si je jen tak vzít, že? Musíme za ně platit. I když je to třeba nad naše možnosti, zaplatit *musíme*!

Nedokážu se s tím vypořádat, že ji vidím vycházet ze dveří. To *není fér*. Náhle vím, že ji nesmím jen tak pustit. Musím něco udělat. Zatím nevím co –, ale něco ano.

Nechám láhve láhvemi, seskočím z žebříku a vyrazím z obchodu. Zlodějku vidím před sebou, zrychlím do běhu a cestou kličkuju mezi lidmi, kteří kráčí po chodníku. Když ji dobíhám, srdce se mi rozbuší obavami. Co když mi něco udělá? Co když má třeba zbraň? Proboha, *jistěže* má zbraň. Vždyť jsme v LA. Tady má každý bouchačku.

No to by bylo hrozné. Možná mě tu zastřelí, ale teď z toho nemůžu vycouvat. Natáhnu ruku a zatukám ji na kostnaté rameno.

„Promiňte!“

Děvče se otočí a já strnu strachy, že na mě namíří pistolí. Ale to se nestane. Děvče má tak velké brýle, že jí téměř nevidím do obličej, zahlédnu jenom pohublou bílou bradu a vychrtlý krk, téměř na hranici podvyživenosti. Najednou se cítím provinile. Možná žije na ulici. Možná je to její jediný zdroj příjmů. Možná ty ponožky prodává, aby mohla koupit jídlo dítěti závislému na cracku.

Jedna moje část mě nabádá: „Brzdi, Becky. Nech ji být.“ Ale druhá část mi to nedovolí. Protože i kdyby tu bylo to závislé dítě, přesto je to špatné. Je to *špatné*.

„Já jsem vás viděla, jasné?“ oslovím ji. „Viděla jsem vás krást ty ponožky.“

Děvče okamžitě ztuhne a snaží se mi utéct, ale já ji instinktivně popadnu za ruku.

„Neměla byste krást zboží!“ řeknu a snažím se ji udržet. „To se nedělá! Možná si myslíte: ‚Co má být? Nikomu to neublíží.‘ Jenomže ublíží to prodávacům. Někdy musí ty krádeže zaplatit ze svého. Zdá se vám to v pořádku?“

Děvče se zoufale svíjí a snaží se mi vytrhnout, ale já ji držím oběma rukama. Být matkou dvouletého dítěte vás naučí zabránit komukoli v úprku.

„A ceny stoupnou,“ dodám za prudkého oddychování. „A všichni na to doplatí! Já vím, že si myslíte, že nemáte na vybranou, ale tak to není. Můžete změnit svůj život. Existují instituce, kde vám pomůžou. Máte

pasáka?“ dodám a snažím se do otázky vložit soucit. „Protože vím, že to může být zásadní problém. Ale můžou vás umístit do chráněného bytu. Viděla jsem o tom dokumentární film a je to moc dobré.“ Chci to ještě trochu rozvést, ale v tu chvíli děvčeti sklouznou brýle na stranu. A já zahlédnu polovinu jejího obličeje.

A téměř se mi podlomí kolena. Nemůžu se nadechnout. Ona to je...

Ne. To nemůže být pravda.

Ale je. Je to *pravda*.

Je to Lois Kellertonová.

Všechny myšlenky o závislosti na cracku a chráněných bytech se mi vykouří z hlavy. To je neskutečné. To nemůže být pravda. Musí to být sen. Já, Becky Brandonová, rozená Bloomwoodová, držím pevně za ruku slavnou hollywoodskou herečku Lois Kellertonovou. Hledím na její nezaměnitelnou spodní čelist a nohy se mi začínají třást. Jenom pomyslete, *Lois Kellertonová*. Viděla jsem všechny její filmy a sledovala jsem ji na červeném koberci a...

Ale jak to...

Jakože, jak je proboha *možné*...

Lois Kellertonová čórla tři páry ponožek? Není to pořad se skrytou kamerou?

Okamžik, který se zdá být nesmírně dlouhý, na sebe nehybně zíráme. Vzpomínám si na ni jako na Tess ve vynikající adaptaci románu *Tess z Urbervilles*. Vždyť mě tam, do háje, přímo rozplakala. A pak ta sci-fi, kde nakonec úmyslně uvízla na Marsu, aby zachránila své napůl mimozemské děti. Vybřečela jsem *lavóry* slz a Suze jakbysmet.

Odkášli si a snažím se urovnat si myšlenky. „Já... já vím, kdo jste...“

„Prosím,“ přeruší mě známým, trochu chraplavým hlasem. „Prosím.“ Sundá si tmavé brýle z očí a já se znovu vyděším. Vypadá příšerně. Oči má zarudlé a pleť suchou. „Prosím,“ řekne potřetí. „Já se... já se omlouvám. Omlouvám se. Vy v tom obchodě děláte?“

„Ne. Já jsem zákaznice. Stála jsem na žebříku.“

„Viděli mě?“

„Já nevím. Asi ne.“

Třesoucí se rukou vytáhne tři páry ponožek z kabelky a podává mi je.

„Nechápu, co mě to popadlo. Nespala jsem tři noci. Nejspíš mi trochu

přeskočilo. Nic takového jsem předtím nikdy neudělala. A už nikdy neudělám. Prosím,“ šeptá znovu a celá se schoulí do mikiny. „Vezměte si ty ponožky. A vraťte je tam.“

„Já?“

„Prosím.“ Zní to zoufale. V rozpacích si nakonec ty ponožky od ní vezmu.

„Tady.“ Znovu zašátrá v kabelce a vytáhne padesátidolarovou bankovku. „Dejte to zaměstnancům.“

„Vypadáte trochu... ehm... vystresovaně,“ odváším se poznamenat. „Jste v pořádku?“

Lois Kellertonová zvedne hlavu, podívá se mi do očí a mně se najednou vybaví leopard, kterého jsem kdysi viděla ve španělské zoologické zahradě. Taký vypadal zoufale.

„Ohlásíte to na policii?“ zašeptá tak tiše, že ji téměř neslyším. „Řeknete to na mě?“

Proboha. *Proboha*. Co mám dělat?

Vkládám ponožky do kabelky a hraju o čas. Měla bych to policii oznámit. To bych vážně měla. Copak skutečnost, že je to filmová hvězda, na tom něco mění? Štípala tam ponožky, a to se nesmí a já bych ji jako správná občanka měla zadržet a hnát před spravedlnost.

Jenomže..., to nejde. Prostě to *nedokážu*. Vypadá tak křehce. Jako můra nebo papírová kytky. A vždyť ty ponožky nakonec vrátila a ještě přidala peníze a skutečně se zdá, že to byl nějaký chvilkový úlet...

Lois Kellertonová sklání hlavu. Obličej schovává do šedivé kapuce. Vypadá, jako by čekala na popravu.

„Nikomu to neřeknu,“ prohlásím nakonec. „Slibuju. Ponožky vrátím a nikomu to neřeknu.“

Uvolním sevření a její útlá ruka stiskne mou. Tmavé brýle má zpátky na nose. Vypadá jako obyčejná hubená holka s kapucí.

„Děkuju,“ zašeptá. „Děkuju. Jak se jmenujete?“

„Becky,“ vyhrknu dychtivě. „Becky Bloomwoodová. Totiž, Brandonová. Jmenovala jsem se Bloomwoodová, ale pak jsem se vdala, takže teď mám už jiné příjmení...“ Proboha, co to plácáš? „Prostě Becky,“ blábolím dál. „Jmenuju se Becky.“

„Děkuju, Becky.“

A než stačím něco říct, otočí se a je pryč.

Tři

Ještě druhý den ráno se mi z toho točí hlava. Opravdu se to stalo? Opravdu jsem potkala Lois Kellertonovou?

Když jsem se s ponožkami vrátila do Pump!, ukázalo se, že si ani nevšimli, že jim nějaké ponožky zmizely. Pár příšerných minut jsem se bála, že z té krádeže obviní mě. Ale naštěstí se té události ujal jeden prodáváč, nechal si přehrát záběry z kamery a všichni jsme na nich viděli útlou dívčinu, která si nacpala ponožky do kabelky a pak se nenápadně vytratila. Při sledování nahrávky jsem se celá třásla vzrušením. Kousíček ze mě měl chuť vykřiknout: „Copak nevidíte, kdo to je? *Nepoznali* jste ji?“

Ale pochopitelně jsem to neudělala. Vždyť jsem jí to slíbila. Navíc by mi to stejně nevěřili. Na tom videu nebyl obličej vůbec vidět.

A pak jsme na něm sledovali, jak jsem za ní vyběhla z obchodu. K tomu můžu podotknout pouze to, že „atletický úbor pro maximální formování postavy“ si už nikdy nekoupím. Málem jsem *umřela* hanbou, když jsem v té lesklé látce viděla svůj vyboulený zadek.

No prostě. Pozitivní na celé události bylo, že všichni byli doopravdy oslněni tím, co jsem udělala, i když ještě víc je zajímalo, jestli mají ty ponožky znovu opatřit kontrolní visačkou. Namluvila jsem jim, že ona „záhadná dívka“ ty ponožky odhodila, když jsem ji pronásledovala na ulici, a že jsem ji prostě nedohnala. Nevěděla jsem, jak to mám provést s tou padesátidolarovkou, takže jsem jim ji dala s tím, že jsem ji našla ležet na podlaze. Nechala jsem jim své jméno pro případ, že by policie chtěla mou výpověď, a uháněla do hotelu, kde jsem se *konečně* vystříhala z toho příšerného úboru. (Místo toho jsem si v Gap koupila šortky a tričko.)

Lois Kellertonová. Považte, *Lois Kellertonová*. Lidé by se zbláznili, kdyby to věděli! (Suze tedy určitě.) Ale já jsem to nikomu neřekla. Když jsme se s Lukem setkali včera u večere, zajímal se, jaké domy k pronájmu jsem navštívila, a mně se mu nechtělo přiznat, kolik času jsem strávila na Rodeo

Drive..., a kromě toho, něco jsem přece slíbila. Slíbila jsem, že budu mlčet, a to dodržím. Dneska mi to všechno připadá jako trochu praštěný sen.

Zamrkám a potřesu hlavou, abych to z ní dostala. Dnes ráno mám na přemýšlení jiné věci. Stojím na Beverly Boulevard před Dalawearem, v jehož výkladních skříních popíjí na umělém trávníku čaj plno figurín v „pohodlných“ šatech a kalhotových kostýmech.

Na Dannyho mám přinejmenším ještě dvacet minut čas, ale chtěla jsem přijít dřív, abych si obchodní dům a jeho uspořádání znovu připomněla. Uvnitř ucítím ve vzduchu závan růží a ze zvukové aparatury slyším zpívat Sinatru. Dalawear je velmi *příjemný* obchodní dům, i když všechna saka jsou na jedno brdo, akorát s různými knoflíky.

Prošla jsem oddělení s obuví a spodním prádlem a dorazila do části s večerními šaty. Šaty tu mají většinou dlouhé, korzetové, v zářivých barvách, kupříkladu ostře modré a malinové. Na rameni a u pasu mívají umělou růži nebo korálkové zdobení, krajkový živůtek a všité „zeštíhlovací“ prádlo. Už jenom pohled na ně mě unavuje, zejména po vlastním zážitku se „sportovním úborem pro maximální formování postavy“. Některé oblečení by si člověk neměl ani vyzkoušet.

Chci vytáhnout mobil a poslat Dannymu esemesku, když poblíž něco zašustí a z kabinky vyjde asi patnáctiletá dívčina a postaví se před vysoké zrcadlo. Nepatří nejspíš k nejvyrovnanějším povahám. Na hlavě má tma-vočervené štrapaté mikádo, nehty okousané a obočí by zasloužilo trochu upravit. Ale nejhorší na všem jsou neforemné nefritové zelené šaty bez ramínek, doplněné ošklivým šifónovým přehozem přes ramena. Nejistě se pozoruje v zrcadle a potahuje živůtek na prsou, kde jí to vůbec nesedí. Proboha, tohle nevydržím. Co tu vlastně dělá? Tohle není obchod pro dospívající slečny.

„Ahoj!“ přiběhnu za ní. „Páni! Opravdu vám to... ehm, sluší. To je jistě na nějakou... slavnostní příležitost.“

„Je to na můj závěrečný školní ples,“ zamumlá děvče.

„Dobře. Fantastické!“ Chvilí se odmlčím, než dodám. „V Urban Outfitters mají moc hezké šaty. Jakože, Dalawear je vynikající volba, nepochybně, ale pro někoho vašeho věku...“

„Já to musím koupit tady.“ Utrápeně se na mě podívá. „Máma tu má sleeve kupony. Že prý si můžu koupit šaty, jenom když ji to nebude nic stát.“

„Aha, chápu.“

„Prodavačka tvrdila, že prý mi zelená půjde k vlasům,“ pokračuje beznadějně. „Šla se mi podívat po nějakých botách, které by se k tomu hodily.“

„Zelená je... moc hezká.“ Zkřížím prsty za zády. „Velmi výrazná.“

„To nic, nemusíte lhát. Já vím, že to vypadá strašně.“ Svěsí ramena.

„To ne!“ řeknu rychle. „Je to jenom... pro vás příliš dlouhé..., možná moc zdobné...“ Zatahám za vrstvy šifonu a mám chuť je ustríhnout. Jakože, když je vám patnáct, nechce se vám být obalená od hlavy k patám jako nějaký vánoční dárek. Chcete být v něčem jednoduchém a krásném, jako...

A pak mě to napadne.

„Počkejte tu,“ nařídím jí a zamírím do oddělení se spodním prádlem. Během dvaceti sekund popadnu několik kombiné, hedvábných, krajkových, „stahovacích“, „z luxusního saténu s kosticovým živůtkem“, všechno v černém.

„Kde jste to sehnala?“ Když dorazím do oddělení večerních šatů, děvčeti se rozzáří oči.

„Měli to v jiném oddělení,“ odpovím neurčitě. „Dejme se do toho! Mají to ve velikosti S. Mimochodem, já jsem Becky.“

„Anita.“ V úsměvu se jí zalesknou rovnátka.

Zatímco to za závěsem šustí, hledám nějaké vhodné doplňky a najdu černý pásek posítý korálky a jednoduché tmavorůžové psaníčko.

„Co myslíte?“ Anita plaše vystoupí z kabinky a vypadá zcela jinak. Má na sobě krajkou lemované kombiné, ve kterém vypadá o tři velikosti útlejší a v němž jí vyniknou dlouhé nohy. Pod černou krajkou úžasně vyniká její mléčně bílá pleť a lépe se to hodí ke krátkým rozježeným vlasům.

„Báječně! Ještě vám trochu upravím vlasy...“ Na polici stojí košík s lahvičkami s vodou zdarma, rychle jednu otevřu a namočím si ruce, děvčeti trochu uhladím vlasy, až vypadají hladce a klukovsky, uvážu jí korálkový pásek kolem pasu a do ruky strčím růžové psaníčko.

„Tak!“ pravím hrdě. „Vypadáte úžasně. Řekněte, co si o tom myslíte. Podívejte se na sebe. Není vám do tance?“

Když si k tomu vezme lodičky na podpatku, bude vypadat skvostně. Šťastně si povzdechne při pohledu na to, jak se jí ramena narovnala a v očích jí zajiskřilo. Páni, já tak ráda oblékám lidi.

„Tak jsem vám našla boty vaší velikosti...,“ zatrylkuje za mnou vysoký

hlas, a když se otočím, spatřím, jak k Anitě míří jakási šedesátnice. S tou jsem se tu setkala u pohovoru a jmenovala se... Rhoda? Ne, Rhona. Vždyť to má na jmenovce.

„Propána!“ Při pohledu na dívčinu se překvapeně zasměje. „Kam se poděly ty šaty?“

Děvče se na mě znepokojeně podívá a já se do toho rychle vložím.

„Ahoj, Rhono!“ pozdravím ji. „Já jsem Becky, už jsme se tu viděly. Brzy tu budu pracovat. Jenom jsem trochu pomohla Anitě s oblečením. Nevypadá to kombiné jako šaty skvěle?“

„Propánakrále!“ Rhonin strnulý úsměv se sice nezmění, ale očima mě probodává jako dýkami. „Velmi nápadité. Anito, drahousku, moc ráda bych vás viděla v těch zelených dlouhých.“

„Ne,“ zatvrdí se Anita. „Vezmu si tohle. Líbí se mi to.“

Zmizí za závěsem a já udělám pár kroků k Rhoně a ztlumím hlas.

„To je v pořádku,“ řeknu. „Nemusíte ji nutit do těch zelených, ty jí neslyšely. Jsou pro ni moc velké. Jsou pro mnohem starší dámu. A najednou mě napadlo to kombiné a ... bingo!“

„Co to má s tím co dělat?“ rozzuří se Rhona. „Víte, jakou dostanu provizi za ty zelené šaty? A víte, jakou za kombiné?“

„A na tom snad záleží?“ rozhořčím se. „Hlavní je, že jí to sluší!“

„Podle mě vypadá v těch zelených mnohem líp. Prosím vás, kombiné.“ Rhona se zatváří odmítavě. „Na ples. V *kombiné*.“

Kousnu se do rtů. Aby ze mě nevyletělo, co si skutečně myslím.

„Poslyšte, budeme pracovat spolu, takže..., můžeme se shodnout, že se neshodneme?“ Natáhnu k ní na usmířenou ruku, ale než ji Rhona stačí přjmout, ozve se za mnou výkřik a dvě ruce se mi ovinou kolem krku.

„Becky!“

„Danny!“ Otočím se a dívám se do světle modrých očí, které na mě září zpod tlustých očních linek. „Páni! Máš velmi... ehm... nový, romantický vzhled.“

Danny nikdy nepřibere ani deko a nevypadá ani o den starší navzdory tomu, že vede nejméně zdravý životní styl na celé planetě. Dnes má vlasy nabarvené na černo a vytvarované do jakési nahoru vyčesané kštiny. V jednom uchu se mu bimbá dlouhá náušnice a vypasované džíny má zastrčené do špičatých kozaček.

„Jsem ti plně k službám,“ hlásí. „Mám to doporučení. Naučil jsem se ho v letadle. Komu ho mám odrecitovat? Vám?“ Obrátí se k Rhoně a lehce se ukloní. „Jmenuju se Danny Kovitz – ano, ten *slavný* Danny Kovitz, vřelě díky – a přišel jsem vám doporučit Rebecku Brandonovou jako nejlepší osobní nákupčí na světě.“

„Nech toho!“ zarazím ho zruřovělá rozpaky. „Tohle není správné místo. Musíme najít Gayle, mou novou šéfovou.“

„Aha,“ řekne Danny, kterého to nijak nevyvedlo z míry. „Jdeme na to.“ Mezitím vyšla z kabinky Anita a míří k Rhoně.

„Takže, vzala bych si tyhle černé krajkové šaty. A růžové psaníčko a ten pásek.“

„Když na tom trváte, drahoušku,“ utrousí Rhona s obličejem zkrouceným zlostí. „A co tahle přenádherná růžová šála? Překrásně by doplňovala tu černou krajkou.“ Podává jí dlouhý růžový přehoz z tylu posázený obrovskými bílými pajetkami a rozloží ho na přepážce.

Anita na mě po očku mrkne a já potají zavrtím hlavou.

„Děkuju, ale ne,“ odmítne ji Anita rozhodně. Rhona se ke mně podezíravě otočí, a já se na ni nevinně usměju.

„Měli bychom zajít za Gayle,“ prohlásím. „Mějte se, Rhono! Ať se vám ten ples vydaří, Anito!“

Při odchodu se neubráním, abych Dannyho jednou rukou neobjala.

„To jsi hodný, že jsi přijel. Ty, taková hvězda.“

„Já vím,“ prohlásí samolibě.

„Bude se mi po tobě strašně stýskat, až odjedeš do toho Grónska! Nemohl bys odjet někam blíž?“

„Jako třeba na nějaký výlet do hor?“ ohrne Danny nos. „Na jednodenní výšlap?“

„Proč ne? Měli bychom tě stejně rádi...“

„Becky, ty to nechápeš.“ Danny se na mě vážně zadívá. „Tohle je něco, co musím udělat. Musím si vyzkoušet, co zvládnou. Mám úžasného trenéra Diederika, který expedice do Grónska pořádá. Podle něj je to mystický zážitek. *Mystický*.“

„Když mystický, tak mystický.“ Pokrčím rameny.

„Kdo si *kupuje* takovéhle šaty?“ Danny si nejspíš poprvé všimne, co visí na stojanech.

„Ehm... spousta lidí. Spousta lidí, kteří mají rádi módu, styl a ehm... eleganci.“

„Eleganci?“ Danny se na mě podívá s komicky zděšeným výrazem. „Eleganci?“

„Pšššt! Táhle jde má šéfka!“

Dorazili jsme ke vchodu do oddělení Osobních nákupů, v němž se máme sejít s Gayle, a ona tam už je a vypadá poněkud nervózně. Možná z obav, že se neobjevím. Je to moc příjemná čtyřicátnice – a moc hezká, až na ty vlasy, které má na můj vkus příliš dlouhé – a na spolupráci s ní se těším.

„Haló!“ zamávám, abych upoutala její pozornost.

„Dobrý den, Rebecko.“ Od foukne si. „Chtěla jsem vám právě volat. Je mi to velmi nepříjemné. Moc se omlouvám. Moc se omlouvám...“

Nejspíš mi tím chce naznačit, že se Danny ještě neozval se svým doporučením, ne?

„Ale ne, to je v pořádku,“ vložím se rychle. „On je tady! Danny, to je Gayle, má nová šéfová.“ Šťouchnu do něj. „Můžeš začít.“

„Promiňte?“ Gayle vypadá zmateně.

„Tohle je Danny Kovitz,“ vysvětluju. „Přítel sem kvůli tomu, aby mi poskytl doporučení! No tak, Danny.“ Povzbudivě na něj kývnu a Danny se zhluboka nadechne.

„Jmenuju se Danny Kovitz – ano, *ten slavný* Danny Kovitz, díky – a přijel jsem sem poskytnout doporučení Rebecce Brandonové, která je nejlepší osobní nákupčí na celém světě. Každou pohromu dokáže přeměnit ve styl. Každou nudu změnit ve výrazný vzhled. Každé trápení změnit... ehm.“ Zarazí se, vytáhne z kapsy džín kus papíru a podívá se do něj. „Už to mám! Z každého trápení vykouzlí radost. A to nejen módní radost, nýbrž všeobecnou.“ Udělá pár kroků ke Gayle, která vypadá mírně šokovaně. „Rebecku Brandonovou ve svém obchodě *potřebujete*. Poslední člověk, který se ji pokusil vyhodit, čelil rozrušeným protestům jejích zákazníků, že jo, Becky?“

„Jejda.“ Rozpačitě pokrčím rameny a cítím se trochu zaskočená. Netušila jsem, že mě bude Danny tak opěvovat.

„Možná jste o Rebecce zaslechla nějaké divné zvěsti.“ Danny se dostává k další pasáži svého projevu. „Ano, jednou skutečně nechtěla zákaznici dovolit, aby její šaty svlékla. Ale k tomu měla dobrý důvod.“ Důrazně

plácne do papíru. „Ano, také prasklo, že maskovala oděvy za sanitární produkty. Ale tím pomáhala svým klientkám. Ano, zorganizovala si na stejný den dvě svatby, aniž to kdokoli věděl, dokonce ani její snoubenec...“ Nahlédne do papíru.

„Danny, přestaň!“ zamumlám. Proč vytahuje takové věci?

„Nemám sebemenší tušení, proč to všechno udělala,“ končí svou řeč Danny. „Ale na tom nesejde. Soustředme se na skutečnost, že je Rebecca coby osobní nákupčí zárnou hvězdou a každý obchodní dům by mohl mluvit o štěstí, kdyby ji získal. Děkuju vám.“ Ukloní se a podívá se na Gayle. „Bude mi nyní potěšením odpovědět na všechny vaše dotazy, vyjma dotazů na můj osobní život, na to, jakou používám kosmetiku, a na soudní spor, který vedu se svým bývalým manažerem. Pro tahle témata jsem vypracoval informační stránky Q&A.“ Zašátrá v jiné kapse a vytáhne tři stránky v limetkové barvě, všechny nadepsané *Příběh Dannyho Kovitze*, které podává Gayle.

Ta na ně mlčky a ohromeně zírá a pak se obrátí ke mně.

„Rebecko...,“ Zdá se, že marně hledá slova.

„Já jsem *neměla v úmyslu* připravovat dvě svatby,“ vyhrknu na svou obranu. „Prostě se to tak nějak semlelo.“

„Ne, ne. O to mi nejde. Je to... Bože, neříká se mi to snadno.“ Zavře oči. „Neříká se mi to vůbec snadno.“

„Co se vám neříká snadno?“ zeptám se a najednou mám špatné tušení.

„Rebecko...,“ konečně se mi podívá do očí. „Nemám pro vás žádnou práci.“

„Cože?“ zarazím se.

„Před chvílí mi volal vedoucí oddělení. Právě provádí hodnocení a budeme muset propouštět.“ Zamrká. „Bohužel, náhrada za mateřskou na místě osobní nákupčí je pro nás v tuto chvíli příliš velký luxus. Budeme se muset spokojit s Rhonou. Věřte mi, že bych vás moc ráda zaměstnala.“ Podívá se ze mě na Dannyho. „Ale za daných okolností..., situace je velmi nepříznivá...“

„To nevadí,“ říkám a hlas se mi chvěje úlekem. „Já to chápu.“

„Omlouvám se. Určitě byste byla pro náš obchodní dům velkým přínosem.“ Vypadá tak smutně, že je mi jí najednou líto. Je to hrozná práce muset vyhazovat lidi.

„To je život,“ prohlásím a snažím se nasadit veselejší tón. „Každopádně vám děkuju za příležitost. A až se situace zlepší, možná se tu pro mě nějaké místo najde!“

„Možná. Děkuju vám za takové pochopení. Bohužel budu muset roznést další špatné zprávy.“ Podá mi ruku, otočí se a odejde a my tu s Dannym stojíme a nechápavě na sebe zíráme.

„To se nepovedlo,“ řekne Danny nakonec.

„Já vím,“ zhluboka si povzdychnu. „Nicméně díky za to doporučení. Nemohla bych tě za to pozvat na oběd?“

Než Danny o dvě hodiny později odjel na letiště, užili jsme si spoustu legrace. Dali jsme si časný oběd s několika koktejly, ve snaze získat co nejlepší opalovací krém prošmejdili řadu obchodů a tolik jsme se nasmáli, až mě rozbolely břišní svaly. Ale když jsem pak sledovala, jak ho jeho auto po Beverly Boulevard odváží pryč, dopadlo na mě zklamání. Nemám práci. S níž jsem počítala. Ne že bych musela být zaměstnaná, ne že bych tolik potřebovala peníze –, ale chtěla jsem mít práci. A získat nové přátele.

No prostě. Nic se neděje. To se spraví. Vymyslím si něco jiného. V LA jsou spousty obchodů, někde se *jistě* něco najde, prostě se budu dál rozhlížet... s ušima i očima otevřenýma.

„Haló, dámo! Koukejte, kam jdete!“

Jejda. Tak moc jsem se soustředila na otevřené uši a oči, že jsem přehlédla konstrukci podobnou jeřábu stojící přímo uprostřed chodníku. Muž se sluchátky na hlavě ukazuje lidem, jak ji obejít, a kousek dál na chodníku se cosi odehrává. Jdu blíž, abych se podívala, a cosi tam bliká, na stojanech stojí reflektory... Páni! To jsou kameramani! Tady se něco natáčí!

Vím, že bych se měla vrátit do hotelu a připravovat se na Desetimílový běh –, ale nedokážu se od toho odtrhnout. I když nejsem v LA poprvé, filmový štáb v akci jsem tu ještě neviděla. A tak nadšeně vyrazím za zářivými světly. Chodník je obehnan kovovými bariérami a mládenec v denimové bundě a se sluchátky na hlavě zdvořile žádá lidi, aby přešli na druhou stranu ulice. S očima přišpendlenýma k natáčení ho neochotně poslechnu. Dva chlápci v džínách sedí na režiséřských židlích, podsaditý týpek natáčí s kamerou a kolem pobíhá několik nesmírně důležité se tvářících děvčat, také se sluchátky na uších. Při pohledu na ně mě přepadne závist. Jakože,

to musí být *bezva* pracovat u filmu. Jediné filmování, jaké jsem kdy zažila, bylo pro televizi, když jsem lidem radila, jak mají investovat peníze. (Bývala jsem totiž finanční žurnalistkou. A celé dny jsem debatovala o bankovních účtech. Někdy se v noci probudím hrůzou, že pořád dělám pro stejné televizní vysílání a že si nemůžu vzpomenout, co je to úroková míra.)

Na chodníku stojí osamělá žena, patrně herečka, což soudím podle její utlé postavy a silného nalíčení. Sice ji nepoznávám, ale to nic neznamená. Právě zamýšlím vytáhnout mobil, vyfotit si ji a poslat obrázek své nejlepší kamarádce Suze s otázkou **Kdo to je?**, když k ní přistoupí starší žena v džínách a černé vestě. Má vínově červenou čepici se štítkem, dlouhé černé copy a senzační kozačky na podpatku.

Všichni z davu civí na herečku, ale já nemůžu spustit oči z té copaté ženy. Zním ji. Četla jsem nedávno její interview. Je to stylistka a jmenuje se Nenita Dietzová.

Drží průhlednou igelitku s pruhovaným staromódním kabátem, který opatrně vytáhne a položí herečce přes ramena. Kriticky si ji prohlíží, udělá několik úprav a pověsí herečce na krk náhrdelník. Zatímco ji pozoruju, moje myšlenky najednou nabírají nový směr. Představuju si, že stojím na jejím místě. Že pracuju u filmu, vybírám šaty pro herce a herečky a dohlížím na jejich vzhled... Obchoďáky pust' z hlavy, ty bys mohla pomýšlet výš! *Toble* je práce pro mě. Chci říct, co chtějí víc? Miluju šatičky, miluju filmy, stěhuju se do LA..., jak to, že mě to už dávno nenapadlo?

Nenita Dietzová teď zkouší herečce různé typy slunečních brýlí. Okouzleně sleduju každý její pohyb. Nenita Dietzová je úžasná. To ona prosadila kozačky k večerním šatům. A začala navrhopvat spodní prádlo. Vždycky jsem toužila navrhnout si vlastní prádlo.

Ale jak se k tomu může člověk krucinál dostat? Jak se člověk stane hollywoodskou stylistkou? Třebas i tou nejposlednější? A kde začít? Vždyť tu nikoho neznám, nesehnala jsem ani obyčejnou práci a u filmu jsem nikdy nedělala...

Teď se z druhé strany ulice ozývá pokřik: „Ticho na scéně!“ a „Jedeme!“ a „TICHO, PROSÍM!“ Fascinovaně přihlížím, jak si herečka založí ruce na prsou a dívá se někam nahoru.

„Stop!“

Stop? To bylo *všechno*?

Na scéně začnou všichni znovu pobíhat sem a tam a já se snažím někde zahlédnout Nenitu, ale už ji nevidím. A lidé se mi tlačí na záda. Takže se nakonec s hlavou plnou fantastických nápadů od toho pohledu odtrhnu. Ztemnělý promítací sál. Na plátno se promítá bílými písmeny moje jméno.

**KOSTÝMY PRO SLEČNU HATHAWAYOVOU OSOBNĚ VYBÍRALA
REBECCA BRANDONOVÁ**

ODĚVY PRO PANA PITTA ZAJIŠŤOVALA REBECCA BRANDONOVÁ

**VEČERNÍ ŠATY PRO SLEČNU SEYMOUROVOU VYBÍRALA
REBECCA BRANDONOVÁ**

A konečně mi to dojde. Tím klíčem je Sage Seymourová. Ta je tím řešením. *Takhle* tam dokážu proniknout.

BISTRO U ČERSTVÝCH KÁVOVÝCH ZRNEK
1764 BEVERLY BLVD
LOS ANGELES CA 90210

• POZNÁMKY A NÁPADY •

Pár módních nápadů pro začátek:

- Šaty se vzorem skotské kostky s plastovými doplňky
v neonových barvách*
- Kabát z umělé kožešiny s třemi odlišnými pásy (Jo!
Jako charakteristický rys!)*
- Růžové vlasy a uměle ošoupané jemně proužkované sako*
- Bizuterní brože přišpendlené ke kozačkám*
- Dlouhé rukavice bez prstů z nastříhané džínsoviny*
- Dvě značkové kabelky najednou (Ano! S tím začít okamžitě!)*
- Dlouhá tylová sukně oblečená přes džínsové*
- Různé boty v páru pro bizarní až ulétlý vzhled (Nebude to
vypadat trochu dementně?)*
- Živé orchideje za pasem jako ozdoba*
- Náramek z živých orchidejí*
- Nezapomeň koupit živé orchideje*

Ve tři odpoledne už stojím v hloučku běžců a v duchu si plánuju novou kariéru. Stačí, když se setkám se Sage Seymourovou, prohodíme pár poznámek o šatech, já jí nabídnu služby stylistky pro nějaké její vystoupení... a už jsem tam zaseklá drápkem. Záleží na tom, koho znáte, a na to je Sage Seymourová ideální člověk. A tohle je ideální místo na seznámení! Jakože, vždyť patřím do jejího týmu! Mám pádný důvod prohodit s ní, až budeme sprintovat vedle sebe, pár slov a nenápadně stočit konverzaci na to, co se nosí na červeném koberci. Ještě jsem ji nezahlédla, ale pořád se pozorně rozhlížím, a jakmile ji spatřím, jsem připravená okamžitě vyrazit.

Zazvoní a všichni účastníci závodu se začnou tlačit dopředu. Koktejly, vypité s Dannym, mi pomalu stoupají do hlavy a napadá mě, že jsem možná ten poslední malibu sunrise neměla pít..., ale to se srovná. Brzy mě nabijí endorfiny.

Desetimílový běh je vážně velepodívaná. Startuje se na stadionu Dodger, běží se po Sunset a pak se pokračuje po Hollywood Boulevard. Podle informačního katalogu vede dráha „kolem mnoha významných hollywoodských pamětihodností“, což je super, protože si při běhu ještě navíc prohlédnu spoustu místních památek! Už jsem se zaregistrovala a jsem překvapena množstvím lidí, kteří se registrovali se mnou. Všude, kam se podívám, vidím spoustu účastníků, kteří se rozvíčují, pobíhají sem a tam a utahují si tkaničky. Z ampliónů vyhrává hudba, slunce matně prosvítá přes mraky a všude voní krém na opalování. A já k tomu všemu patřím! Stojím uprostřed skupiny číslo jedna, přibližně tři metry od velkého masivního kovového oblouku, od něhož celý závod startuje, na prsou mám připevněné číslo (184) a na botě speciální čip. Ale ze všeho nejlepší je úžasná týmová baseballová čepice, která na mě čekala v hotelové recepci. Je zářivě tyrkysová a bílými písmeny na ní stojí SAGEIN TÝM. Mám pocit, jako bych se účastnila olympijských her!

Znovu zapátrám v davu, jestli neuvidím další tyrkysovou čapku, ale závodníci jsou na sebe tak namačkaní, že toho moc nevidím. Někde tam jistě bude. Až odstartujeme, musím ji prostě najít.

Při protahování nohou si všimnu šlachovité černošky, která se vedle mě rozcvičuje. Podívá se na mou baseballovou čapku a oči se jí rozšíří.

„Vy jste v týmu Sage Seymourové?“

„Ano.“ Snažím se to říct tak, jako by vůbec o nic nešlo. „Správně. Jsem tu se Sage. Poběžíme spolu, pokecáme a... tak podobně!“

„Jé. Musíte být třída. A za kolik to dnes hodláte uběhnout?“

„Totiž.“ Odkážu si. „Očekávám, že to bude tak kolem... ehm...“

Nemám nejmenší tušení. Deset mil. Za jak dlouho se dá uběhnout deset mil? Nevím ani, za kolik uběhnu jednu míli.

„Doufám, že se mi podaří zlepšit osobní rekord,“ prohlásím nakonec.

„To se ví.“ Děvče napíná ruce za hlavu. „Jakou máte strategii?“

Setkat se se Sage Seymourovou, probodit pár slov o šatíčkách a vymámit z ní pozvání do jejího domu, proletí mi hlavou.

„Prostě... poběžím,“ pokrčím rameny, „dokud nebude konec. Že jo. A to co nejrychleji.“

Nechápavě se na mě zadívá a pak se zasměje. „Jste legrační.“

Závodníci se zmáčknou k sobě ještě víc. Musí jich být nejméně tisíc a táhnou se, kam oko dohlédne. A když se lehce zhoupnu na svých nových super tretrách, najednou mě i přes pásmovou nemoc zaplaví nadšení. A je to tady! Poběžím v ostře sledovaném losangeleském závodě! Teď se teprve projeví, co ze sebe člověk dostane, když do toho vloží své srdce. Právě se chci vyfotit a poslat fotku Suze, když mi zazvoní mobil, a je to máma. Vždycky mi volá večer před spaním, aby mi řekla, že Minnie klidně usnula.

„Ahoj!“ s potěšením přijímám hovor. „Hádej, co teď dělám.“

„Stojíš na červeném koberci!“ vykřikne máma nadšeně.

Máma se mě při každém telefonátu vyptává, jestli nestojím na červeném koberci. Pravdou je, že nejenže jsem na žádném dosud nestála, ale ani jsem ho zdálky nezablédla. A co hůř, při naší poslední návštěvě dostal Luke pozvánku na filmovou premiéru, a nejenže na ni nešel, ale vůbec mi o tom neřekl, až když bylo naprosto pozdě. Na premiéru!

Proto se nemůžu spoléhat na to, že se s Lukem dostanu na nějakou úžasnou akci. Na LA se dívá úplně jinýma očima. Jediné, co ho zajímá, je chodit

v jednom kuse na porady, nebo si s někým neustále telefonovat – hlavně o pracovních záležitostech. Tvrdí, že z celého LA ho nejvíc zajímá pracovní etika. Pracovní etika. Kdo jezdí do LA kvůli pracovní etice?

„Ne, účastním se charitativního běhu. Se Sage!“

Máma zalapá po dechu. „Ty jsi se Sage Seymourovou? No tohle, Becky!“

„Zrovna v tuto chvíli s ní tedy nejsem,“ připouštím. „Ale jen co závod začne, tak se k ní připojím. Dostala jsem baseballovou čapku s nápisem SAGEIN TÝM,“ dodám hrdě.

„Páni, holčičko!“

„To je, co! Vyfotím vám ji. Ukaž ji Minnie. Je v pořádku? Už spí?“

„Je v naprostém pořádku!“ odpoví mi máma vesele. „Už je zachumlaná v postýlce. A koho jsi ještě potkala? Někoho slavného?“

Lois Kellertonovou, bleskne mi hlavou.

Ne. To tě nesmí ani napadnout. Mám mámu moc ráda, ale cokoli jí řeknu, dozví se to v nanosekundě okamžitě celý Oxshott.

„V tomto závodu poběží spousta celebrit,“ mlžím. „Myslím, že jsem zahlédla chlápka ze *Zoufalých manželek*.“ Možná to byl on, možná nebyl, ale to máma nemá šanci zjistit.

Rozezní se klaxon. Proboha. Znamená to snad, že se startuje?

„Už musím jít, mami,“ loučím se rychle. „Ještě ti zavolám. Ahoj!“

Takže to *byl* start. Vyrazili jsme. Běžíme. Já taky běžím! Kolem mě se míhají samé ruce a nohy, jak se závodníci pokoušejí vybojovat co nejlepší pozici, a já se zadýchaně snažím s nimi udržet krok.

Proboha, jsou strašně rychlí.

Jakože, to je v pořádku. Já jsem také rychlá. V pohodě jim stačím. Na prsou mě už příšerně pálí, ale to vůbec nevadí, protože každou chvíli mě nakopnou endorfiny.

Nejdůležitější věcí je: kde je Sage?

Dav už mírně řídne, takže mám na ostatní závodníky o trochu lepší výhled. Zoufale se rozhlížím po dalších hlavách, jestli neuvidím tyrkysovou čapku... Někde přece musí být... Určitě ji nepřehlédnu...

Támhle! Cítím vzednutí radostného adrenalinu. Pochopitelně běží úplně vpředu. Tak dobře, nastal čas pohnout kostrou. Nenuceně ji doběhnu, ukážu rukou na hlavu a prohodím: „Asi jsme ve stejném týmu.“ A to bude začátek našeho nerozlučného přátelství.

Nikdy jsem si o svých fyzických schopnostech nedělala bůhvíjaké iluze, ale teď letím vpřed, jako by mě poháněla nějaká neviditelná síla. Dokonce předbíhám tu šlachovitou černošku! Jsem u vytržení! Bez sebe nadšením! Ale tyrkysová čapka se přesto pohupuje mučivě daleko přede mnou, takže se vzepnu k dalšímu mimořádnému zrychlení. Bůhvíjak se mi ji podaří doběhnout. V obličejí jsem uříčená a srdce mi tlučé jako splašené, ale podaří se mi ukázat na čapku a zachroptět: „Asi jsme ve stejném týmu.“

Tyrkysová baseballová čapka se otočí..., a Sage Seymourová to není. Je to jakási holka se špičatým nosem a hnědými vlasy, která se na mě nechápavě podívá, a pak zrychlí. Dokonce nemá ani čepici s nápisem SAGEIN TÝM, ale úplně obyčejnou tyrkysovou. Natolik mě to vyvede z míry, že se zastavím a vzápětí jsem téměř ušlapána hordou závodníků.

„Bože!“

„Uhni!“

„Stočtyřiaosmdesátka, co *blbneš*?“

Urychleně se klidím stranou a snažím se popadnout dech. Vida, takže Sage to není. To nevádí. Někde jistě bude. Musím si jenom ohlídat tu tyrkysovou... tyrkysovou... Hurá! Táhle je!

S čerstvou dávkou adrenalinu se znovu vmísím do závodu a vyrazím za další tyrkysovou baseballovou čepicí. Ale po přiblížení hned vidím, že ani tohle není Sage. Není to dokonce ani ženská. Je to jakýsi vyhublý chlap, který vypadá trochu jako Ital.

Do háje. Funím jako lokomotiva a klopýtám ke stánku s vodou, upíjím a zoufale civím do davu závodníků, protože to nechci vzdát. Tak jsem se dvakrát netrefila. Co na tom. Však já ji stejně najdu. Moment, támhle vpředu se jakási tyrkysová mihla. To bude *jistě* ona...

Po hodině se cítím, jako bych se přenesla do paralelního vesmíru. Je to snad „Zóna“? Spíš to vypadá na peklo. Plíce mi pracují jako písty, obličej mám zpocený, nohy samý puchýř, jsem v posledním tažení..., ale pořád se pohybuju kupředu. Jako by mě postrkovala nějaká nadpřirozená síla. Vyhlížím v davu baseballové tyrkysové čapky. A stále je pronásleduju. Jednu tyrkysovou blondýnu jsem zatím dostihla čtyřikrát. Ale nikdo z nich není Sage. Kde je? Kde *vězí*?

A kde jsou ty ztracené endorfiny? Běžím už takovou dobu a ještě jsem

nezaznamenala jediný. Jsou to samé kecy. Ani žádnou hollywoodskou pamětihodnost jsem dosud nespatriła. Běželi jsme vůbec kolem nějaké?

Bože, *musím* se trochu napít. Zamírím ke stánku s vodou, zdobeném heliovými balonky. Popadnu jeden kalíšek a vyliju si ho na hlavu a druhý obrátím do sebe. Skupinka roztleskávaček předvádí opodál svou sestavu a já na ně závistivě hledím. Kde berou všechnu tu energii? Možná mají boty se zvláštními pružinami v podrážce. Kdybych třeba mohla potřásat těmi třpytivými bambulemi, také bych běžela rychleji.

„Becky! Tady! Jsi v pořádku?“ Udýchaně se napřímím a omámeně se rozhlédnu. Pak za jedním hrazením spatřím Lukea. Drží vlaječku Desetimílového běhu a znepokojeně mě pozoruje. „Jsi v pořádku?“ opakuje.

„Jsem,“ zachraptím. „V naprostém.“

„Chtěl jsem tě jít trochu podpořit.“ Když se k němu vrávoravě potácím, užasle mě pozoruje. „Máš neuvěřitelně dobrý čas. Netušil jsem, že jsi v tak dobré kondici!“

„Aha.“ Otřu si zpocený obličej. „Vida.“ Vůbec jsem nesledovala, jak rychle běžím. Celý závod se mi smrškl na hon za tyrkysovými čepicemi.

„Nedostala jsi mou esemesku?“

„Jakou?“

„Že Sage odstoupila.“

Omámeně na něj zírám a krev mi dosud buší v uších. Rozuměla jsem mu správně...?

„S velkými omluvami,“ dodává Luke.

„Jakože..., ona tu neběží?“ zakoktám. „Vůbec?“

Takže jsem se za těmi tyrkysovými baseballovými čapkami honila *zbytečně*?

„Jednoho jejího přítele napadlo vzít pár kamarádů na výlet do Mexika,“ vysvětluje Luke. „Teď právě, když spolu mluvíme, sedí se svým týmem v letadle.“

„Odhlásil se celý její *tým*?“ Snažím se to nějak pochopit. „Ale vždyť na to trénovali! Jeli kvůli tomu do Arizony!“

„To je možné. Ale většinou chodí všude společně,“ dodá stručně Luke. „Když Sage řekne ‚Letí se do Mexika‘, tak se letí do Mexika. Je mi to líto, Becky. Musí to být pro tebe zklamání.“ Dotkne se mého ramene. „Já vím, že ses na ten závod přihlásila jenom kvůli tomu, aby ses se Sage seznámila.“

Jeho soucit mě uráží. Tak tohle si myslí? Jakože, jasně že je to pravda, ale

on by si to myslet *neměl*. Manželé by si o svých ženách měli už ze zásady myslet jen to nejlepší.

„Nepřihlásila jsem se na závod jenom kvůli tomu, abych se seznámila se Sage!“ napřímím se dotčeně. „Přihlásila jsem se proto, že moc ráda běhám, a chtěla jsem udělat něco pro charitu. Vůbec mi *nezáleželo* na tom, jestli tu Sage je nebo není.“

„Už je mi to jasné.“ Lukeovi zacuká v obličejí. „Tak všechna čest! Nemáš to do cíle daleko.“

Když mi jeho slova dojdou, podlomí se mi kolena. Ještě nejsem u cíle. Proboha. Už neudělám ani krok. Na to prostě nemám.

„Jsou to pouhé čtyři míle.“ Luke nahlíží do mapky závodu. „Tam jsi cobydup!“ dodá povzbudivě.

Čtyři míle? Nekonečné čtyři míle?

Podívám se na běžeckou dráhu a nohy se mi roztřesou. Kolem mě se stále ženou závodníci, ale myšlenka, že bych se měla do toho mumraje ještě vrátit, mě naplňuje děsem. Kolem pádí mládenec v tyrkysové baseballové čapce a já se na něj zaškaredím. Do konce života už nechci žádnou tyrkysovou čepici vidět.

„Trochu se před návratem do závodu rozcvičím,“ hraju o čas. „Už mi vychladly svaly.“

Zvednu nohu, abych si protáhla čtyřhlavý sval. Pomaloučku počítám do třiceti a pak zvednu druhou. Nakonec si dřepnu a pár minut nechám hlavu volně viset před koleny. Mmm. To je příjemné. Možná bych tak mohla chvíli zůstat.

„Becky?“ Lukeův hlas mi přeruší úvahy. „Zlato, není ti něco?“

„Jenom se protahuju,“ vysvětluju. Zvednu hlavu a protáhnu si tricepsy a pak imituju několik pozic, které jsem odkoukala od Suze, když cvičila jógu. „Teď budu lépe hydratovat,“ oznámím mu. „To je strašně důležité.“

Vezmu si kelímek s vodou a pomalu usrkávám, pak doliju další a podám ho závodníkovi, který běží kolem. Když už jsem tady, tak můžu být trochu užitečná. Doliju vodou pár kelímků, které budu nabízet potřebným závodníkům, a postavím převrácený stojánek s energetickými tyčinkami. Kolem jsou poházené prázdné obaly, tak je začnu sbírat a házet do odpadkového koše. Pak pořádně přivážu několik balonků, které se trochu uvolnily, a upravím pár fátorů. Bude fajn, když to tu trochu zútulním.

Najednou si všimnu u stánku s vodou mládence, který se na mě dívá, jako bych přišla o rozum.

„Co to provádíte?“ ptá se mě. „Neměla byste běžet dál?“

Jeho tón mě trochu popudí. Vždyť mu tu *pomáhám*. Mohl by být trochu vděčnější.

„Udělala jsem si přestávku na protáhnutí svalů,“ vysvětluju mu, a když zvednu hlavu, vidím, že mě Luke pobaveně pozoruje.

„Teď už musíš být protažená dokonale,“ poznamená. „Nepřidáš se k ostatním závodníkům?“

No prosím vás. Co s tím *během* pořád mají?

„Trochu si potřebuju...“ Propletu si prsty a protáhnu si je. „Mmm. Mám tady strašnou tenzi.“

„Madam, nejspíš to celé prošvihnete,“ upozorňuje mě mladík u stánku s vodou. Ukazuje na silnici. „Tohle je poslední skupina.“

A má pravdu, závodníků ubývá. Přibíhá posledních pár opozdilců. I diváci odcházejí. Závodní atmosféra se trochu vytrácí. Už se to nedá odkládat.

„Tak dobře.“ Snažím se mluvit pozitivně. „Tak jo, teď rychle doběhnu ty poslední čtyři míle. To nemůže dlouho trvat. Prima.“ Zhluboka se nadechnu. „Tak jdu na to.“

„*Nebo...*“,“ poznamená Luke a já zpozorním.

„Nebo co?“

„Říkal jsem si, Becky, kdyby se ti chtělo trochu zvolnit, mohli bychom to třeba dojít. Společně, co říkáš?“

„Dojít?“

Natáhne se přes hrazení a vezme mě za ruku. V této chvíli jsme už prakticky jediní lidé široko daleko. Za námi začínají brigádníci rozebírat bariéry a speciálními kleštěmi sbírají odpadky.

„Neměli jsme moc příležitostí projít se po LA,“ dodá Luke. „A teď máme ulici celou pro sebe.“

Mám chuť si odfouknout úlevou.

„No tak dobře,“ souhlasím po chvíli. „Proti procházce nic nemám. I když je ti doufám jasné, že běhu bych dala rozhodně *přednost*.“

„To dobře vím.“ Pobaveně se na mě zakření, ale já to přehlédnu. „Půjdeme?“

Vyкроčíme a kličkujeme mezi poházenými papírovými kelímky a obaly od energetických tyčinek, které se tu válejí všude kolem. Sevřu prsty kolem jeho a on mi na oplátku stiskne ruku.

„Půjdeme tudy.“ Luke mě odvádí ze silnice napravo na chodník. „Jestli-
pak víš, kde jsme?“

„Nejspíš v Hollywoodu. V Los Angeles.“ Podezřavě se na něj podívám.
„Je to snad test inteligence?“

Luke neodpoví, jenom bradou ukáže na chodník. A najednou mi to
dojde.

„Jé!“ Podívám se dolů a rozzářím se. „Páni!“

„To je, vid!“

Stojíme na hvězdách. Je to Hollywoodský chodník slávy, který jsem mi-
lionkrát viděla v televizi, ale nikdy ve skutečnosti. Mám pocit, jako by mi
ho, celý zářivý a růžový, speciálně pro mě přinesl Luke jako dárek.

„Edward Arnold!“ vykřiknu jedno jméno a snažím se, aby to znělo nále-
žitě uctivě. „Totiž! Ehm...“

„Netuším,“ odpoví Luke. „Očividně někdo slavný.“

„Očividně.“ Zahihňám se. „A kdo je Red Foley?“

„Bette Davisová,“ ukáže Luke na další hvězdu. „Co ty na to?“

„Jůůů! Bette Davisová! Ukaž!“

Chvilí jen tak pobíhám sem a tam a vyhledávám slavná jména. Je to
zatím náš nejhollywoodštější zážitek a je mi jedno, že tu vyvádíme jako
typičtí turisté.

Nakonec zase vyrazíme po chodníku dál a cestou zaznamenáváme další
slavná jména.

„Ta tvá práce mě skutečně mrzí.“ Luke mi stiskne ruku. „To je opravdu
smůla.“

„Děkuju!“ Pokrčím rameny. „Ale stejně. Když jsem o tom uvažovala,
napadlo mě, že je to tak možná lepší. Bob Hope,“ ukázu cestou na další
hvězdu.

„Moje řeč!“ prohlásí Luke s náhlým zápalem. „Nechtěl jsem ti to před-
tím říkat –, ale opravdu chceš chodit do práce, když tady budeme tak
krátce? Je to báječné místo a dá se tu dělat spousta věcí. Byl bych moc rád,
kdybyste s Minnie trávil co nejvíc času venku. Chod'te na procházky do
přírody, hrajte si na pláži...“

To je celý Luke. Nejdřív pracovní etika, teď zase *zdravý venkovní životní styl*, zatímco já jsem přijela kvůli životnímu stylu filmových hvězd s velkými slunečními brýlemi a červeným kobercům.

„Ne, ty to nechápeš. Dostala jsem lepší nápad. Hodlám se stát hollywoodskou stylistkou!“

Lukeova reakce mě trochu zaráží. Řekněme, že jsem zrovna nečekala, že začne křičet: „Do toho, holka!“, ale *tohle* je na druhou stranu příliš. Povytáhl a současně svraští obočí. Koutky úst stočil dolů. Jsem už tak dlouho Lukeova manželka, že tenhle výraz znám z paměti, a je to výraz číslo 3: *Jak jenom dát Becky na srozuměnou, že se mi ten nápad pranic nelíbí?* Přesně tak vypadal, když jsem kdysi navrhla, že nechám naši ložnici vymalovat na purpurovou. (Pořád si myslím, že by to vypadalo sexy.)

„Co je?“ ptám se. „No co je?“

„Je to skvělý nápad...“, začíná opatrně.

„Nech toho,“ zarazím ho netrpělivě. „Co si o tom doopravdy myslíš?“

„Becky, dobře víš, že mě Sage najala pouze jako krátkodobého konzultanta. Když tenhle nejistý podnik dopadne dobře, možná si tu Brandon Communications otevrou filiálku a já sem budu občas dojíždět. Ale neumím si představit, že bychom se sem nastěhovali natrvalo.“

„No a?“

„Takže když si tu vybuduješ novou kariéru, co s tím pak uděláš?“

„Já nevím,“ už s ním ztrácím trpělivost. „To se pak uvidí.“

Tohle je u Lukea typické. Vždycky dá přednost praktickým plánům před tvořivou inspirací.

„Bude to moře doprošování,“ prohlašuje právě, „leštění spousty klik, řada zklamání...“

„Podle tebe na to tedy nemám?“ zeptám se dotčeně.

„Miláčku, dobře vím, že dokážeš většinu toho, co si vezmeš do hlavy,“ odpoví Luke. „Nicméně si myslím, že během tří měsíců prorazit do světa hollywoodských stylistů je řekněme dost těžký úkol. Ale jestli o to skutečně stojíš...“

„Nejenže o to stojím, já to *dokážu*.“

Luke si povzdychne. „No tak dobře, samozřejmě ti pomůžu. Seženu nějaké kontakty, zjistím, kde bych mohl zatlačit...“

„Bez tvé pomoci se klidně obejdu!“ odseknu.

„Neblázní, Becky.“

„Já neblázním,“ rozhořčím se. „Na žádného manžela se spoléhat nebudu. Jsem nezávislá žena, víš.“

„Ale...“

„Takže ty si myslíš, že se sama v Hollywoodu neprosadím? Koukej. Katherine Hepburnová,“ dodám.

Kráčíme chvíli mlčky, žádná další jména už nevykřikujeme a já se pomalu uklidňuju. Vlastně by se mi Lukeova pomoc mohla náramně hodit. Docela dost. Jenomže na to je pozdě, už jsem ji odmítla. Budu muset najít způsob, jak se předvést a zvládnout to sama.

Mozek mi začíná pracovat naplno. Pořád tou nejsnazší možností, jak do Hollywoodu proniknout, je Sage. Nevyhnutelně se s ní musím co nejdřív seznámit. A mezitím pro ni můžu vymyslet několik outfitů. Možná také, jako správná osobní stylistka, pár doplňků. Ano. To je ono. A kdyby to se Sage nevyšlo..., nevádí, mám spoustu jiných kontaktů, ne?

„Víš, Lukeu, mám své vlastní zdroje,“ nafouknu se. „Nezapomínej, že jsem pracovala v Barneys. Zním minimálně tři producentky, krom toho poradkyni v oboru hudby a vedoucí castingu. Všem jim zavolám, *některá* mi dozajista dokáže pomoci a pak...

Jé, Lassie!“

Nick Laird

Rebecce Brandonové

Předmět: Re: Ahoj, Melanie, jak se máš?!

Milá paní Brandonová,

odpovídám na váš mail Melanie Youngové. Melanie si Vás z Vašich nákupních schůzek v Barneys dozajista pamatuje a jsem rád, že dosud vzpomínáte na to, „jak úžasně vypadala v úzké sukni od Moschina“.

Nicméně Melanie bohužel nedávno odešla z produkce, přestěhovala se do nějaké komuny v Arkansasu a podle toho, co nám řekla na rozloučenou, „v životě už slovo ‚film‘ nechce slyšet“. Proto Vám nemůže ve Vaší snaze stát se stylistkou celebrit nijak pomoci, ani Vás seznámit se Sarah Jessikou Parkerovou.

Přeju Vám ve Vašem záměru prorazit v Hollywoodu hodně štěstí.

Nick Laird,

vedoucí vývojového oddělení
ABJ Pictures

Sandi Quinnová
Rebecce Brandonové
Předmět: Re: Ahoj, Rosaline, jak se máš?!

Milá paní Brandonová,

jménem Rosaliny DuFoyové odpovídám na Váš mail.

Rosaline si skutečně na vaše nákupní schůzky v Barneys vzpomíná, i na ten „senzačně zeštíhlující kalhotový kostým“, který jste jí našla na sestřinu svatbu.

Jenomže právě na té svatbě se její manžel při přípitku bohužel přiznal k tomu, že je gay. Rosaline od té doby – ať už oprávněně nebo ne – změnu jeho sexuality přičítá svému „androgynnímu oblékání“ a v současnosti pracuje na životopisu pod názvem „Kéž bych si ten zatracený kostým nikdy neoblékla“. Vzhledem k tomu, že vzpomínky jsou stále živé a bolestné, o žádné setkání s Vámi nestojí.

Každopádně Vám přeju v Hollywoodu hodně štěstí.

Zdravím,

Sandi Quinnová,
ředitelka
Quinnovy kliniky pro manželskou terapii

Pět

Jak to, že jsou v Hollywoodu takoví magoři? Jak to?

Po návratu do Británie jsem okamžitě vyhledala veškeré staré kontakty a rozeslala spoustu mailů. Ale nic z toho nekáplo – ani jediný oběd, jediné setkání, ba ani telefonní číslo. Zřejmě všechny mé zákaznice, které pracovaly u filmu, změnily povolání, nervově se zhroutily nebo tak něco. Zbyla jenom Genna Douglasová, která ke mně chodila do Barneys a měla úctyhodnou sbírku šatů s hlubokým výstřihem na zádech. A když jsem od ní nedostala odpověď, vypátrala jsem ji na googleu a ukázalo se, že o práci v Universalu před rokem přišla a založila si kosmetický salon. Vynalezla jakousi léčebnou metodu založenou na působení elektrického proudu a medu, přičemž se v této chvíli soudí se dvěma nespokojenými pacientkami a „naléhavě hledá investory“. Hmm. Tohle mi nejspíš k ničemu nebude.

Jsem strašně zklamaná. Myslela jsem si, že se budu *topit* v kontaktech. Myslela jsem si, že budu chodit do Spaga s haldou lidí na oběd, že se budu setkávat s producenty a před Lukem trousit poznámky typu: „Poslyš, nejdeš náhodou odpoledne do Paramountu? V tom případě se tam uvidíme.“

No prostě. Pozitivní na tom je, že mi zůstala ta Sage. Nefalšovaný, sto-procentní, prvotřídní kontakt. A v tomto ohledu jsem určitě nezaložila ruce v klín. Už jsem začala pracovat na jejím stylu a opravdu mám pocit, že jsem se do její osobnosti, do jejího *světa*, dokázala vcítit.

„Tak koukej,“ rozprostřu před Suze na postel světle modrý brokátový kabátek. „Není to páráda?“

Suze je má vůbec nejhlavnější kamarádka na celém světě a právě se u ní v Hampshire povalujeme mezi bulvárními časopisy na posteli, jako za starých fulhamských časů, kdy jsme bydlely ve stejném bytě. Jenomže tehdy jsme polehávaly na staré indické přikrývce tu a tam propálené od cigaret a páchnoucí vonnými tyčinkami. A teď ležíme v masivní starobylé posteli s nebesy, hedvábnými závěsy, goblénem a dřevěným obložním, do kterého

svého času škrábal jméno nejspíš Karel I. Nebo že by to byl ten Druhý? Některý z oněch džentlmenů to určitě byl.

Suze je úžasně nóbl. Bydlí v šlechtickém sídle a po smrti dědečka z manželovy strany získala titul lady Cleath-Stuartová, což mi připadá jako z jiného světa. Pod *lady Cleath-Stuartovou* bych si já představovala devadesátiletou fúrii, která útočí na lidi jezdeckým bičíkem a přitom ječivě krákorá: „Cože? Cože?“ Tedy, Suze jsem to nikdy neřekla. Každopádně ona se této představě vůbec nepodobá. Je vysoká, s dlouhýma nohama a s dlouhými plavými vlasy, které právě roztržitě žmoulá v ústech.

„Nádherný!“ přejíždí prstem po plášti. „Opravdu senzační.“

„Je to nádherný lehoučký kabátek, který si Sage může vzít k džínám nebo čemukoli jinému. Do podnebí, jaké je v LA, se báječně hodí. A k tomu si může vzít ty baleríny nebo kozačky, které jsem ti ukazovala před chvílí...“

„Úžasný límec.“ Suze se dotýká sametu v obnošeném vzhledu.

„Já vím,“ prohlásím triumfálně. „Kápla jsem na to v jednom zapadlém butiku. Nějaká nová značka. Dánská. A koukni na tu sukni.“

Vytáhnu sukni z jemného denimu se stužkovým lemováním, ale Suze si stále se sraštěným obočím prohlíží ten kabátek.

„Takže ty jsi ten kabátek koupila pro Sage? I ty ostatní věci?“

„No jistě! To přece stylistka dělá. Tuhle sukni jsem našla v jednom obchůdku s vintage věcmi v Santa Monice,“ dodám. „Všechny šaty upravuje podle potřeb zákazníka sama majitelka. Podívej se na ty knoflíky!“

Suze si knoflíčků vůbec nevšímá. Přitáhne si tričko, jako stvořené pro Sage do nějaké kavárny, kam se půjde posadit s Jennifer Garnerovou nebo někým podobným.

„Ale, Bex, nestojí tě všechny ty nákupy spoustu peněz?“

„Nákupy?“ opakuju nevěřičně. „Suze, to nejsou žádné *nákupy*. Je to investice do mého zaměstnání. A obvykle dostanu nějakou slevu. Někdy to dokonce dostanu zadarmo. Stačí jen říct, že to kupuju pro Sage Seymourovou, a je to!“

Je úžasné, jaké nadšení vyvolá u majitelů obchodů pouhá zmínka o Sage Seymourové. Prakticky vám šaty vnucují!

„Jenomže ty to pro Sage Seymourovou nekupuješ,“ nedá se přemluvit Suze. Zmateně na ni zírám. Copak mě vůbec neposlouchala?

„Jistěže nakupuju! Přece to vidíš! Vždyť ty věci nejsou ani moje velikost!“